

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΙΟΝΙΩΝ ΝΗΣΩΝ
Π.Ε. ΖΑΚΥΝΘΟΥ

ΤΜΗΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ
Αρ. Πρωτ. 14034/2681
Ημερ/για : 17-9-23

το αντίτιμο του ενοσήμου υπέρ
ΓΑΧΔΙΚ έχει προπληρωθεί

Το Νο. 04254454/23

Γραμμάτιο του Δ.
Ο/Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΕΝΩΣΙΟΝ ΤΟΥ ΜΟΝΟΜΕΛΟΥΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

(Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων)

ΑΙΤΗΣΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

1. Διονυσίας ΠΥΡΙΟΧΟΥ του Κυριάκου, κατοίκου Κατασταρίου Ζακύνθου, οδός Κρουνερίου αριθμός 106, κατόχου δελτίου αστυνομικής ταυτότητας με στοιχεία ΑΡ375478 και με Α.Φ.Μ. 123915979.
2. Κυριακής ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΥ του Ιωάννη, κατοίκου Χαλανδρίου Αττικής, οδός Ευρυπίδου αριθμός 19, κατόχου δελτίου αστυνομικής ταυτότητας με στοιχεία ΑΒ 656581 και με Α.Φ.Μ. 155161477.
3. Βερονίκης ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ του Παναγιώτη, κατοίκου Ζακύνθου, οδός Καποδιστρίου αριθμός 3, κατόχου δελτίου αστυνομικής ταυτότητας με στοιχεία ΑΟ375670 και με Α.Φ.Μ. 136353389.
4. Μαρίας ΒΙΣΒΑΡΔΗ του Κωνσταντίνου, κατοίκου Μουζακίου Ζακύνθου, οδός Δανάτου αριθμός 267, κατόχου δελτίου αστυνομικής ταυτότητας με στοιχεία ΑΖ261095 και με Α.Φ.Μ. 127375384.
5. Δημητρίου ΞΕΝΟΥ-ΚΛΩΝΑΡΑΚΙΑ του Γεωργίου, κατοίκου Ζακύνθου, οδός Π. Καρρέρ αριθμός 25, κατόχου δελτίου αστυνομικής ταυτότητας με στοιχεία ΑΒ099992 και με Α.Φ.Μ. 070579371.
6. Δημητρίου ΚΩΣΤΑΚΗ του Κωνσταντίνου, κατοίκου Ζακύνθου, οδός Διον. Ρώμα αριθμός 48 Ζάκυνθος, κατόχου δελτίου αστυνομικής ταυτότητας με στοιχεία ΑΜ361889 και με Α.Φ.Μ. 073111792.
7. Νικολάου ΓΙΑΤΡΑ του Σπυρίδωνος, κατοίκου Ζακύνθου, Νέες Εργατικές Κατοικίες αριθμός 31, κατόχου δελτίου αστυνομικής ταυτότητας με στοιχεία ΑΡ375373 και με Α.Φ.Μ. 127373747.
8. Γεωργίας ΓΟΥΔΙΑΡΗ του Ιωάννη, κατοίκου Ζακύνθου, οδός Αρχιεπισκόπου Κατραμή αριθμός 40, κατόχου δελτίου αστυνομικής ταυτότητας με στοιχεία ΑΡ375815 και με Α.Φ.Μ. 117030534.
9. Διονυσίου ΤΡΟΥΣΣΑ του Νικολάου, κατοίκου Λαγοπόδου Ζακύνθου, κατόχου δελτίου αστυνομικής ταυτότητας με στοιχεία ΑΒ419071 και με Α.Φ.Μ. 136360356.
10. Μαρίας ΚΑΝΔΗΑΑ του Παναγιώτη, κατοίκου Ζακύνθου, οδός Εθνομαρτύρων αριθμός 2, κατόχου δελτίου αστυνομικής ταυτότητας με στοιχεία ΑΡ375478 και με Α.Φ.Μ. 107469674

17/2/23 11:30
ΑΙΤΗΣΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΖΑΚΥΝΘΟΥ
Ο/Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

11. Διονυσίας ΚΛΑΔΗ-ΨΑΡΡΑ του Χρήστου, κατοίκου Αγαλά Ζακύνθου, κατόχου δελτίου αστυνομικής ταυτότητας με στοιχεία ΑΗ 261639 και με Α.Φ.Μ 16373202
12. Ειρήνη ΘΕΟΔΟΣΗ-ΦΑΜΟΖΟΥ του Νικολάου, κατοίκου Ζακύνθου, οδός Αγίου Αθανασίου αρ. 16, κατόχου δελτίου αστυνομικής ταυτότητας με στοιχεία ΑΕ 306126 και με Α.Φ.Μ 107476849
13. Μαρίας ΔΙΟΥ του Χρήστου, κατοίκου Μαχαιράδου Ζακύνθου, κατόχου δελτίου αστυνομικής ταυτότητας με στοιχεία ΑΗ 104536 και με Α.Φ.Μ. 052263830
14. Σπυρίδων Διονύσιος ΚΑΠΑΡΗΣ του Αναστασίου, κατοίκου Ζακύνθου, οδός Διονυσίου Ρώμα αρ. 62 κατόχου δελτίου αστυνομικής ταυτότητας με στοιχεία Μ257593 και με ΑΦΜ 036605336

Κ Α Τ Α

Του νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου με την επωνυμία «ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΙΟΝΙΩΝ ΝΗΣΩΝ» και ίδια της Περιφερειακής Ενότητας Ζακύνθου της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, η οποία εδρεύει στην Ζάκυνθο, οδός Διοικητηρίου αριθμός 1 και εκπροσωπείται νόμιμα.

Α. ΙΣΤΟΡΙΚΟ

Άπαντες οι αιτούντες απασχολούμαστε από την καθ'ης η παρούσα με συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου, οι οποίες έχουν παραταθεί αλλητάλληλα και λήγουν στις 31.05.2022.

Συγκεκριμένα:

Η πρώτη από εμάς Διονυσία Πυριόχου εργαζόμαστε στην Περιφέρεια Ιονίων Νήσων, ήδη από τις 11.05.2020 μέχρι και 04.09.2020, εν συνεχεία και κατόπιν επαναπρόσληψης από 11.09.2020 μέχρι και 10.01.2021, συνεπεία δε ανανεώσεων και παρατάσεων από τις 15.02.2021 μέχρι τις 31.05.2022, με συμβάσεις εργασίας Ιδιωτικού Δικαίου Ορισμένου Χρόνου, πλήρους ωραρίου, ως υπάλληλος Π.Ε., με το πρόσημα της αντιμετώπισης των έκτακτων και εξαιρετικά κατεπείγουσών αναγκών που έχουν προκύψει από την εξάπλωση της πανδημίας του κορονοϊού. Οι ανάγκες, βέβαια που καλύπτω μέσω της εργασίας μου, υπερβαίνουν κατά πολύ το μέτρο του «αναγκαίου» και του «έκτακτου» που δημιούργησε ο κορονοϊός, στην πραγματικότητα μέσω της εργασίας μου καλύπτω πάγιες και διαρκείς

ανάγκες της Περιφέρειας. Συγκεκριμένα, απασχολούμαι στο Γραφείο του Αντιπεριφερειάρχη στην Π.Ε. Ιονίων Νήσων/Π.Ε. Ζακύνθου, σε αντικείμενα που άπτονται των αρμοδιοτήτων του, ήτοι με αντικείμενα την οργάνωση και τη λειτουργία του θεσμού και το συντονισμό των ενεργειών, ώστε να διευθετηθούν οι αυξημένες ανάγκες του Γραφείου Αντιπεριφερειάρχη Ζακύνθου και των καθηκόντων του. Απασχολήθηκα τόσο με τα αντικείμενα έκτακτων αναγκών (ΙΑΝΟΣ-ΜΠΑΛΛΟΣ-ΑΘΗΝΑ), οργάνωσα και συμμετείχα σε συσκέψεις και αυτοψίες. Επίσης, διεκπεραίωσα μεγάλο μέρος διοικητικών αντικειμένων του τμήματος, όπως οργάνωση και προετοιμασία συσκέψεων και εκδηλώσεων, καθώς επίσης και στη διεκπεραίωση μεγάλου όγκου αιτημάτων πολιτών. Παράλληλα, ανέλαβα την οργάνωση της επικοινωνίας με τις υπηρεσίες και το κοινό, συναντήσεις και συσκέψεις του Αντιπεριφερειάρχη ΠΕ Ζακύνθου με Κυβερνητικούς Φορείς και εκπροσώπους διαφόρων Φορέων, καθώς και προετοιμασία για τη διεξαγωγή Περιφερειακών Συμβουλίων και συνεδριάσεων της Οικονομικής Επιτροπής της Π.Ι.Ν.

Όλα δε αυτά τα έτη εξ αρχής τοποθετήθηκα στο ανωτέρω τμήμα ως διοικητικός υπάλληλος και ανέλαβα ιδίως καθήκοντα Διοικητικής Γραμματέως. Τα δε καθήκοντά μου, ως εμφανίζεται, δεν έχουν ουδεμία σχέση με την πανδημία του COVID 19 και οι ανάγκες οι οποίες καλύπτω, μέσω αυτών, σε κάθε περίπτωση δεν είναι έκτακτες αλλά, είναι τακτικές, διαρκείς και πάγιες ανάγκες των τμημάτων που έχω τοποθετηθεί, αφού άλλοι εργαζόμενοι συναφούς αντικειμένου και αρμοδιοτήτων δεν υπάρχουν, ενώ το εύρος εργασιών του τμήματος που βρίσκομαι είναι τέτοιο, ώστε οι υπηρεσίες που παρέχω και οι αρμοδιότητές μου να είναι παραπάνω από αναγκαίες, αφού λόγω της υποστελέχωσης της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων πριν την πρόσληψή μου εκτελούνταν πλημμελώς έως καθόλου.

Η δεύτερη από εμάς Κυριακή Λυμπεροπούλου εργάζομαι στην Περιφέρεια Ιονίων Νήσων, ήδη από τις 11.05.2020 μέχρι και 04.09.2020, εν συνεχεία και κατόπιν επαναπρόσληψης από 11.09.2020 μέχρι και 10.01.2021, συνεπεία δε ανανεώσεων και παρατάσεων από τις 15.02.2021 μέχρι τις 31.05.2022, με συμβάσεις εργασίας Ιδιωτικού Δικαίου Ορισμένου Χρόνου, πλήρους ωραρίου, ως Επόπτρια Δημόσιας Υγείας Τ.Ε., με το πρόσχημα της αντιμετώπισης των έκτακτων αναγκών που είχαν προκύψει από την εξάπλωση της πανδημίας του κορονοϊού στη χώρα μας και την ανάγκη λήψης άμεσων μέτρων, για την πρόληψη, την υγειονομική παρακολούθηση και τον περιορισμό της διάδοσης της νόσου. Παρόλα αυτά, κατά τη διάρκεια της συμβατικής σχέσης, πέραν από τις ανάγκες που ανέκυψαν από τον COVID-19 στη χώρα μας, απασχολήθηκα και συνεισέφερα σε αντικείμενα που άπτονται της αρμοδιότητας του τμήματος περιβαλλοντικής υγιεινής και υγειονομικού ελέγχου της Διεύθυνσης Δημόσιας Υγείας και Κοινωνικής Μέριμνας και εκτέλεσα καθήκοντα παρόμοια με αυτά των μονίμων υπαλλήλων, λόγω υποστελέχωσης του τμήματος και έλλειψης προσωπικού. Συμμετείχα

στη διενέργεια υγειονομικών ελέγχων Επιχειρήσεων Υγειονομικού Ενδιαφέροντος, Ξενοδοχειακών Μονάδων, Νοσηλευτικών-Προνοιακών Ιδρυμάτων, Εκπαιδευτικών Μονάδων, διενεργούσα ελέγχους σε οχήματα μεταφοράς τροφίμων, υγειονομικούς ελέγχους σε πλοία, δειγματοληψίες θαλασσινού νερού για ανίχνευση μικροβίων και αυτοψίες για τον έλεγχο ύπαρξης ανθυγιεινών εστιών. Ως εκ τούτου καθίσταται φανερό, ότι η εργασία μου στην Περιφέρεια Ζακύνθου κάθε άλλο παρά ευκαιριακές και έκτακτες ανάγκες εξυπηρετεί.

Η τρίτη από εμάς Βερονίκη Χριστοφόρου εργάζομαι στην Περιφέρεια Ιονίων Νήσων, ήδη από τις 11.05.2020 μέχρι και 04.09.2020, εν συνεχεία και κατόπιν επαναπρόσληψης από 11.09.2020 μέχρι και 10.01.2021, συνεπεία δε ανανεώσεων και παρατάσεων από τις 15.02.2021 μέχρι τις 31.05.2022, με συμβάσεις εργασίας Ιδιωτικού Δικαίου Ορισμένου Χρόνου, πλήρους ωραρίου, ως Επόπτρια Δημόσιας Υγείας Τ.Ε., με το πρόσχημα της αντιμετώπισης των έκτακτων αναγκών που είχαν προκύψει από την εξάπλωση της πανδημίας του κορονοϊού στη χώρα μας και την ανάγκη λήψης άμεσων μέτρων, για την πρόληψη, την υγειονομική παρακολούθηση και τον περιορισμό της διάδοσης της νόσου. Παρόλα αυτά, κατά τη διάρκεια της συμβατικής σχέσης πέρα από τις ανάγκες που ανέκυψαν από τον COVID-19 στη χώρα μας, απασχολήθηκα και συνεισέφερα σε αντικείμενα που άπτονται της αρμοδιότητας του τμήματος περιβαλλοντικής υγιεινής και υγειονομικού ελέγχου της Διεύθυνσης Δημόσιας Υγείας και Κοινωνικής Μέριμνας και εκτέλεσα καθήκοντα παρόμοια με αυτά των μονίμων υπαλλήλων, λόγω υποστελέχωσης του τμήματος και έλλειψης προσωπικού. Συμμετείχα στη διενέργεια υγειονομικών ελέγχων Επιχειρήσεων Υγειονομικού Ενδιαφέροντος, Ξενοδοχειακών Μονάδων, Νοσηλευτικών-Προνοιακών Ιδρυμάτων, Εκπαιδευτικών Μονάδων, διενεργούσα ελέγχους σε οχήματα μεταφοράς τροφίμων, υγειονομικούς ελέγχους σε πλοία, δειγματοληψίες θαλασσινού νερού για ανίχνευση μικροβίων και αυτοψίες για τον έλεγχο ύπαρξης ανθυγιεινών εστιών. Επομένως, μέσω της εργασίας μου, εξυπηρετώ πάγιες και τακτικές ανάγκες της Περιφέρειας, καλύπτοντας ένα μεγάλο αριθμό αρμοδιοτήτων και όγκο εργασιών.

Η τέταρτη από εμάς Μαρία Βισβάρδη προσελήφθη, στις 11.05.2020, με απόφαση της Περιφερειάρχη Ιονίων Νήσων, ως διοικητικός υπάλληλος με ειδικότητα Δ.Ε. Διοικητικών Γραμματέων για το χρονικό διάστημα από 11.05.2020 μέχρι τις 10.09.2020, με το πρόσχημα της αντιμετώπισης των εκτάκτων και εξαιρετικά κατεπειγουσών αναγκών που έχουν προκύψει από την εξάπλωση της πανδημίας του κορονοϊού COVID 19 στη χώρα μας, στις 11.09.2020 συνήφθησαν νέες συμβάσεις εργασίας πανομοιότυπες με απόφαση της Περιφερειάρχη Ιονίων Νήσων για το χρονικό διάστημα από 11.09.2020 έως και την 10.01.2021, ανανεώθηκε εκ νέου από τις 15.02.2021 έως και την 31.03.2022 οπότε και με νεότερη απόφαση της Περιφερειάρχη Ιονίων Νήσων παρατάθηκε έως

και την 31.05.2022. Τα δε καθήκοντά μου και οι υπηρεσίες που παρέχω επί τουλάχιστον οκταώρου βάσεως ως Διοικητική Γραμματέας σε αντικείμενα του Τμήματος Αδειών Οδήγησης της Διεύθυνσης Μεταφορών και Επικοινωνιών της Π.Ε. Ζακύνθου, δεν έχουν ουδεμία σχέση με την πανδημία του COVID 19, ενώ οι ανάγκες του υποστελεχωμένου τμήματος στο οποίο έχω τοποθετηθεί σε κάθε περίπτωση δεν είναι έκτακτες αλλά, είναι τακτικές, διαρκείς και μάλιστα βαίνουν συνεχώς αυξανόμενες, ενώ πριν την πρόσληψή μου οι δέουσες εργασίες που εμπίπτουν στις αρμοδιότητές μου εκτελούνταν από πλημμελώς έως καθόλου.

Ο πέμπτος από εμάς Δημήτριος Ξένος- Κλωναράκιας προσελήφθη, στις 11.05.2020, με απόφαση της Περιφερειάρχη Ιονίων Νήσων, ως υπάλληλος (ΥΕ) Γενικών Καθηκόντων με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου πλήρους ωραρίου, για το χρονικό διάστημα από 11.05.2020 μέχρι τις 10.09.2020, με το πρόσχημα της αντιμετώπισης των εκτάκτων και εξαιρετικά κατεπειγουσών αναγκών που έχουν προκύψει από την εξάπλωση της πανδημίας του κορωνοϊού COVID 19 στη χώρα μας, στις 11.09.2020 συνήφθη νέα σύμβαση εργασίας με απόφαση της Περιφερειάρχη Ιονίων Νήσων για το χρονικό διάστημα από 11.09.2020 έως και την 10.01.2021, με βάση την οποία τοποθετήθηκε στην ειδικότητα των Διοικητικών Γραμματέων. Εν συνεχεία, ανανεώθηκε εκ νέου η ως άνω σύμβαση εργασίας από τις 15.02.2021 έως και την 31.03.2022, οπότε και με νεότερη απόφαση της Περιφερειάρχη Ιονίων Νήσων παρατάθηκε έως και την 31.05.2022. Απασχολούμαι, κυρίως, ως βοηθητικό διοικητικό προσωπικό, ενώ λόγω εμπειρίας και τυπικών προσόντων, ήδη από την 14.09.2020, συνεισφέρω στη δέσμευση Ηλεκτρονικών παραβόλων, αντικειμένου του Τμήματος αδειών Οδήγησης και Διεύθυνσης Μεταφορών και Επικοινωνιών της Π.Ε. Ζακύνθου. Αλλωστε, εργάζομαι, όπως και οι λοιποί εξ ημών, επί 40 ώρες την εβδομάδα και καλύπτω ιδιαίτερα αυξημένο φόρτο εργασιών. Εξόφθαλμο βέβαια, είναι και το γεγονός ότι η ειδικότητά μου κάθε άλλο παρά σχετίζεται με τις έκτακτες επιδημιολογικές συνθήκες που δημιούργησε η πανδημία στη χώρα μας. Η θέση στην οποία απασχολούμαι, μόνο ευκαιριακές ανάγκες δεν εξυπηρετεί και σε κάθε περίπτωση δεν αφορά σε έκτακτη συνθήκη, την οποία δημιούργησε η πανδημία.

Ο έκτος από εμάς Δημήτριος Κωστάκης, προσελήφθη, στις 11.05.2020, με απόφαση της Περιφερειάρχη Ιονίων Νήσων, ως υπάλληλος Υ.Ε. Γενικών Καθηκόντων, με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου πλήρους ωραρίου, ως οδηγός, για το χρονικό διάστημα από 11.05.2020 μέχρι τις 10.09.2020, με το πρόσχημα της αντιμετώπισης των εκτάκτων και εξαιρετικά κατεπειγουσών αναγκών που έχουν προκύψει από την εξάπλωση της πανδημίας του κορωνοϊού COVID 19 στην χώρα μας, στις 11.09.2020 συνήφθη νέα σύμβαση εργασίας πανομοιότυπη με απόφαση της Περιφερειάρχη Ιονίων Νήσων για το χρονικό διάστημα από 11.09.2020 έως και την

10.01.2021. Εν συνεχεία, ανανεώθηκε εκ νέου από τις 15.02.2021 έως και την 31.03.2022 οπότε και με νεότερη απόφαση της Περιφερειάρχη Ιονίων Νήσων παρατάθηκε έως και την 31.05.2022. Κατά τη διάρκεια της εργασιακής μου σχέσης, απασχολούμαι σε αντικείμενα που άπτονται της αρμοδιότητας του Γραφείου κίνησης και συντήρησης οχημάτων της Διεύθυνσης Διοικητικού Οικονομικού της Π.Ε. Ζακύνθου και εκτελώ καθήκοντα παρόμοια με αυτά των μόνιμων υπαλλήλων λόγω έλλειψης προσωπικού. Η ειδικότητά μου αυτή, καθώς και το σύνολο των προσφερόμενων υπηρεσιών από μέρος μου, επ' ουδενί δεν μπορεί να θεωρηθεί έκτακτη και ευκαιριακή και απότοκος των επιδημιολογικών συνθηκών, ως θέση δηλαδή, η οποία δημιουργήθηκε εξαιτίας της πανδημίας και κάλυπτε μόνο τέτοιου είδους ανάγκες.

Ο έβδομος από εμάς Νικόλαος Γιατράς εργάζομαι στην Περιφέρεια Ιονίων Νήσων, ήδη από τις 11.05.2020 μέχρι και 04.09.2020, εν συνεχεία και κατόπιν επαναπρόσληψης από 11.09.2020 μέχρι και 10.01.2021, συνεπεία δε ανανεώσεων και παρατάσεων από τις 15.02.2021 μέχρι τις 31.05.2022, με σύμβαση εργασίας Ιδιωτικού Δικαίου Ορισμένου Χρόνου, πλήρους ωραρίου, ως Υπάλληλος ΥΕ Προσωπικού Καθαριότητας, με το πρόσχημα της αντιμετώπισης των έκτακτων αναγκών που είχαν προκύψει από την εξάπλωση της πανδημίας του κορονοϊού στη χώρα μας και την ανάγκη λήψης άμεσων μέτρων, για την πρόληψη, την υγειονομική παρακολούθηση και τον περιορισμό της διάδοσης της νόσου. Πέρα από τις ανάγκες λόγω covid-19, απασχολούμαι σε αντικείμενα που άπτονται της αρμοδιότητας της Διεύθυνσης Πολιτικής Προστασίας της Π.Ε Ζακύνθου και εκτελώ καθήκοντα παρόμοια με αυτά των μόνιμων υπαλλήλων, λόγω έλλειψης προσωπικού. Χαρακτηριστικό είναι ότι στο Τμήμα Πολιτικής Προστασίας υπηρετεί μόνο ένας (!) μόνιμος υπάλληλος. Συγκεκριμένα, ασχολήθηκα με το συντονισμό των απαραίτητων ενεργειών για την αντιμετώπιση δασικών πυρκαγιών, πλημμυρικών φαινομένων και παρείχα τη συνδρομή μου με φυσική παρουσία σε κάθε ενέργεια για την αντιμετώπιση φυσικών καταστροφών στο νησί της Ζακύνθου. Παράλληλα, διεκπεραιώνω μεγάλο μέρος των διοικητικών εργασιών του Τμήματος, τόσο κατά τη διάρκεια των επιχειρήσεων όσο και κατά το πέρας αυτών, έχω άμεση, συστηματική και επιτόπια παρουσία όπου υφίστατο ανάγκη και μάλιστα συνεχόμενη 24ωρη τηλεφωνική επικοινωνία με όλους του εμπλεκόμενους παράγοντες. Η παρουσία μου στην Περιφέρεια και οι ανάγκες που εξυπηρετώ, δεδομένου και του γεγονότος ότι τα τελευταία χρόνια οι θεομηνίες και οι πυρκαγιές κάνουν όλο και πιο συχνά την εμφάνισή τους στη χώρα μας, είναι πάγιες και τακτικές, η δε συνδρομή μου είναι νευραλγικής σημασίας για την αντιμετώπιση πλείστον κινδύνων, δεδομένης και της εμπειρίας μου.

Η όγδοη από εμάς Γεωργία Γούλιαρη προσελήφθη, στις 11.05.2020, με απόφαση της Περιφερειάρχη Ιονίων Νήσων, ως υπάλληλος (ΥΕ) Προσωπικού Καθαριότητας, με σύμβαση εργασίας ορισμένου χρόνου πλήρους ωραρίου, ως προσωπικό καθαριότητας για το χρονικό διάστημα από 11.05.2020 μέχρι τις 10.09.2020, με το πρόσχημα της αντιμετώπισης των εκτάκτων και εξαιρετικά κατεπειγουσών αναγκών που έχουν προκύψει από την εξάπλωση της πανδημίας του κορονοϊού COVID 19 στη χώρα μας, στις 11.09.2020 συνήφθησαν νέες συμβάσεις εργασίας, πανομοιότυπες, με το ίδιο μάλιστα αντικείμενο με τις προηγούμενες συνεπεία απόφασης της Περιφερειάρχη Ιονίων Νήσων για το χρονικό διάστημα από 11.09.2020 έως και την 10.01.2021, ανανεώθηκαν εκ νέου από τις 15.02.2021 έως και την 31.03.2022, οπότε και με νεότερη απόφαση της Περιφερειάρχη Ιονίων Νήσων παρατάθηκαν έως και την 31.05.2022. Η ειδικότητα για την οποία προσελήφθη, συνιστάμενη στην παροχή υπηρεσιών καθαριότητας, ουδόλως μπορεί να θεωρηθεί ότι καλύπτει έκτακτες και ευκαιριακές ανάγκες, οι οποίες μάλιστα συνδέονται αιτιωδώς με την πανδημία. Προσωπικά, μάλιστα, απασχολήθηκα με την καθαριότητα και την ευπρεπή εμφάνιση όλων των εσωτερικών χώρων και των γραφείων της Π.Ε Ζακύνθου, εκτελώντας καθήκοντα παρόμοια με αυτά των μόνιμων υπαλλήλων της Περιφέρειας. Η μόνη αλήθεια είναι ότι καλύπτω ανάγκες που είναι σταθερές, διαρκείς και πάγιες, χωρίς δε τη δική μου - και των λοιπών συναδέλφων μου - συνδρομή και τη διεκπεραίωση των εν λόγω εργασιών, οι ελάχιστοι υπάλληλοι που εργάζονται με την ίδια ειδικότητα, θα ήταν αδύνατο να καλύψουν τον μεγάλο φόρτο εργασιών. Άλλωστε, εργάζομαι επί τουλάχιστον καθημερινής οκταώρου βάσεως, πολλές φορές μάλιστα υπερβαίνοντας το νόμιμο ωράριό μου, προκειμένου να ανταποκριθώ στα καθήκοντά μου.

Ο ένατος από εμάς Διονύσιος Τρούσσας εργάζομαι στην Περιφέρεια Ιονίων Νήσων, ήδη από τις 11.05.2020 μέχρι και 04.09.2020, εν συνεχεία και κατόπιν επαναπρόσληψης από 11.09.2020 μέχρι και 10.01.2021, συνεπεία δε ανανεώσεων και παρατάσεων από τις 15.02.2021 μέχρι τις 31.05.2022, με σύμβαση εργασίας Ιδιωτικού Δικαίου Ορισμένου Χρόνου, πλήρους ωραρίου, ως Υπάλληλος ΥΕ Προσωπικού Καθαριότητας, με το πρόσχημα της αντιμετώπισης των έκτακτων αναγκών που είχαν προκύψει από την εξάπλωση της πανδημίας του κορονοϊού στη χώρα μας και την ανάγκη λήψης άμεσων μέτρων, για την πρόληψη, την υγειονομική παρακολούθηση και τον περιορισμό της διάδοσης της νόσου. Πέρα από τις ανάγκες λόγω covid-19, απασχολούμαι σε αντικείμενα που άπτονται της αρμοδιότητας της Διεύθυνσης Πολιτικής Προστασίας της Π.Ε Ζακύνθου και εκτελώ καθήκοντα παρόμοια με αυτά των μόνιμων υπαλλήλων, λόγω έλλειψης προσωπικού. Χαρακτηριστικό είναι ότι στο Τμήμα Πολιτικής Προστασίας υπηρετεί μόνο ένας (!) μόνιμος υπάλληλος. Συγκεκριμένα, ασχολούμαι με το συντονισμό των απαραίτητων ενεργειών για την αντιμετώπιση δασικών πυρκαγιών, πλημμυρικών φαινομένων και παρείχα τη συνδρομή μου με φυσική παρουσία σε κάθε ενέργεια για

την αντιμετώπιση φυσικών καταστροφών στο νησί της Ζακύνθου. Παράλληλα, διεκπεραιώνω μεγάλο μέρος των διοικητικών εργασιών του Τμήματος, τόσο κατά τη διάρκεια των επιχειρήσεων όσο και κατά το πέρας αυτών, έχω άμεση, συστηματική και επιτόπια παρουσία όπου υφίστατο ανάγκη και μάλιστα συνεχόμενη 24ωρη τηλεφωνική επικοινωνία με όλους του εμπλεκόμενους παράγοντες. Η παρουσία μου στην Περιφέρεια και οι ανάγκες που εξυπηρετώ, δεδομένου και του γεγονότος ότι τα τελευταία χρόνια οι θεομηνίες και οι πυρκαγιές κάνουν όλο και πιο συχνά την εμφάνισή τους στη χώρα μας, είναι πάγιες και τακτικές, η δε συνδρομή μου είναι νευραλγικής σημασίας για την αντιμετώπιση πλείστων κινδύνων, δεδομένης και της εμπειρίας μου.

Η δέκατη από εμάς **Μαρία Κάνδηλα** εργάζομαι στην Περιφέρεια Ιονίων Νήσων, ήδη από τις 15.02.2021, συνεπεία δε ανανεώσεων και παρατάσεων μέχρι τις 31.05.2022, με συμβάσεις εργασίας Ιδιωτικού Δικαίου Ορισμένου Χρόνου, πλήρους ωραρίου, ως υπάλληλος Π.Ε., με το πρόσχημα της αντιμετώπισης των έκτακτων και εξαιρετικά κατεπειγουσών αναγκών που έχουν προκύψει από την εξάπλωση της πανδημίας του κορονοϊού. Οι ανάγκες, βέβαια που καλύπτω μέσω της εργασίας μου, υπερβαίνουν κατά πολύ το μέτρο του «αναγκαίου» και του «έκτακτου» που δημιούργησε ο κορονοϊός, στην πραγματικότητα μέσω της εργασίας μου καλύπτω πάγιες και διαρκείς ανάγκες της Περιφέρειας. Συγκεκριμένα, παρέχω Γραμματειακή Υποστήριξη στο τμήμα Γραμματείας της Διεύθυνσης Διοικητικού Οικονομικού της Π.Ε Ζακύνθου και παράλληλα εκτελώ καθήκοντα παρόμοια με αυτά των μονίμων υπαλλήλων, λόγω έλλειψης προσωπικού ήτοι ταξινόμηση ηλεκτρονικού αρχείου των Υπηρεσιών της Περιφερειακής Ενότητας, πλην των Υπηρεσιών οι οποίες διαθέτουν ιδιαίτερο τμήμα Γραμματείας και διακίνηση αλληλογραφίας καθώς και αρχειοθέτηση των εγγράφων της Π.Ε Ζακύνθου.

Όλα δε αυτά τα έτη εξ αρχής τοποθετήθηκα στο ανωτέρω τμήμα ως διοικητικός υπάλληλος και ανέλαβα ιδίως καθήκοντα Διοικητικής Γραμματέως. Τα δε καθήκοντά μου, ως φαίνεται, δεν έχουν ουδεμία σχέση με την πανδημία του COVID 19 και οι ανάγκες οι οποίες καλύπτω, μέσω αυτών, σε κάθε περίπτωση δεν είναι έκτακτες αλλά, είναι τακτικές, διαρκείς και πάγιες ανάγκες των τμημάτων που έχω τοποθετηθεί, αφού άλλοι εργαζόμενοι συναφούς αντικειμένου και αρμοδιοτήτων δεν υπάρχουν, ενώ το εύρος εργασιών του τμήματος που βρίσκομαι είναι τέτοιο, ώστε οι υπηρεσίες που παρέχω και οι αρμοδιότητές μου να είναι παραπάνω από αναγκαίες, αφού λόγω της υποστελέχωσης της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων πριν την πρόσληψή μου εκτελούνταν πλημμελώς έως καθόλου.

Η ενδέκατη από εμάς **Διονυσία Κλαδή-Ψαρρά** εργάζομαι στην Περιφέρεια Ιονίων Νήσων, ήδη από τις 15.02.2021, συνεπεία δε ανανεώσεων και παρατάσεων μέχρι τις 31.05.2022, με συμβάσεις

εργασίας Ιδιωτικού Δικαίου Ορισμένου Χρόνου, πλήρους ωραρίου, ως Διοικητική Γραμματέας στο γραφείο του Αντιπεριφερειάρχη με το πρόσχημα της αντιμετώπισης των έκτακτων και εξαιρετικά κατεπειγουσών αναγκών που έχουν προκύψει από την εξάπλωση της πανδημίας του κορονοϊού. Παρόλα αυτά, κατά τη διάρκεια της συμβατικής σχέσης, πέραν από τις ανάγκες που ανέκυψαν από τον COVID-19 στη χώρα μας, εκτελώ κατά τον αυτό τρόπο με τους μόνιμους υπαλλήλους και συγκεκριμένα προετοιμάζω συσκέψεις και έγγραφα για τις συναντήσεις του Αντιπεριφερειάρχη Π.Ε. Ζακύνθου (χωρικού και θεματικού) με Κυβερνητικούς Φορείς και εκπροσώπους διαφόρων Φορέων καθώς και επιμελούμαι τη διεξαγωγή Περιφερειακών Συμβουλιών και Συνεδριάσεων της Οικονομικής Επιτροπής της Π.Ι.Ν. Παράλληλα, εισηγούμαι προς την Οικονομική Επιτροπή για θέματα που αφορούν το Γραφείο Αντιπεριφερειάρχη, αρχειοθετώ έγγραφα και διεκπεραιώνω την αλληλογραφία. Ως εκ τούτου καθίσταται φανερό, ότι η εργασία μου στην Περιφέρεια Ζακύνθου κάθε άλλο παρά ευκαιριακές και έκτακτες ανάγκες εξυπηρετεί.

Η δωδέκατη από εμάς **Ειρήνη Θεοδόση- Φαμόζου**, εργάζομαι στην Περιφέρεια Ιονίων Νήσων, ήδη από τις 15.02.2021, συνεπεία δε ανανεώσεων και παρατάσεων μέχρι τις 31.05.2022, με συμβάσεις εργασίας Ιδιωτικού Δικαίου Ορισμένου Χρόνου, πλήρους ωραρίου, ως Διοικητική Γραμματέας με το πρόσχημα της αντιμετώπισης των έκτακτων και εξαιρετικά κατεπειγουσών αναγκών που έχουν προκύψει από την εξάπλωση της πανδημίας του κορονοϊού. Παρόλα αυτά, κατά τη διάρκεια της συμβατικής σχέσης πέρα από τις ανάγκες που ανέκυψαν από τον COVID-19 στη χώρα μας, απασχολήθηκα και συνεχίζω να συνεισφέρω σε αντικείμενα που άπτονται της αρμοδιότητας της Διεύθυνσης και του τμήματος Φυτικής και Ζωικής Παραγωγής και απασχολούμαι σε αντικείμενα που προσδιάζουν σε μόνιμο δημόσιο υπάλληλο ήτοι γραμματειακή υποστήριξη (πρωτοκόλληση, διεκπεραίωση εγγράφων), χορήγηση αδειών οδήγησης γεωργικών μηχανημάτων, χορήγηση αδειών κυκλοφορίας γεωργικών μηχανημάτων, έλεγχος δικαιολογητικών αιτήσεων για έκδοση άδειας σταυλικών εγκαταστάσεων, ενημέρωση πολιτών για αντικείμενα της Διεύθυνσης.

Η δέκατη- τρίτη από εμάς **Μαρία Δίου**, εργάζομαι στην Περιφέρεια Ιονίων Νήσων, ήδη από τις 15.02.2021, συνεπεία δε ανανεώσεων και παρατάσεων μέχρι τις 31.05.2022, με συμβάσεις εργασίας Ιδιωτικού Δικαίου Ορισμένου Χρόνου, πλήρους ωραρίου, ως Διοικητική Γραμματέας με το πρόσχημα της αντιμετώπισης των έκτακτων και εξαιρετικά κατεπειγουσών αναγκών που έχουν προκύψει από την εξάπλωση της πανδημίας του κορονοϊού. Τα δε καθήκοντά μου και οι υπηρεσίες που παρέχω επί τουλάχιστον οκταώρου βάσεως ως Διοικητική Γραμματέας σε αντικείμενα του Τμήματος Κτηνιατρικής της Διεύθυνσης Αγροτικής Οικονομίας & Κτηνιατρικής της Π.Ε. Ζακύνθου, δεν έχουν ουδεμία σχέση με την πανδημία του COVID 19, ενώ οι ανάγκες του υποστελεχωμένου τμήματος στο

οποίο έχω τοποθετηθεί σε κάθε περίπτωση δεν είναι έκτακτες αλλά, είναι τακτικές, διαρκείς και μάλιστα βαίνουν συνεχώς αυξανόμενες, ενώ πριν την πρόσληψή μου οι δέουσες εργασίες που εμπύπτουν στις αρμοδιότητές μου εκτελούνταν από πλημμελώς έως καθόλου. Ενδεικτικά, απασχολούμαι και εκτελώ καθήκοντα σχετικά με αρχειοθέτηση εγγράφων, καταχώρηση στο σύστημα Ο.Π.Σ σφαγέντων βοοειδών και αιγοπροβάτων, αγορές, πωλήσεις βοοειδών και αιγοπροβάτων και καταχώρηση αυτών στο σύστημα Ο.Π.Σ.

Ο δέκατος- τέταρτος από εμάς Κάπαρης Σπυρίδων εργάζομαι στην Περιφέρεια Ιονίων Νήσων, ήδη από τις 11.09.2020, συνεπεία δε ανανεώσεων και παρατάσεων μέχρι τις 31.05.2022, με συμβάσεις εργασίας Ιδιωτικού Δικαίου Ορισμένου Χρόνου, πλήρους ωραρίου, με την ιδιότητα Υ.Ε Γενικών Καθηκόντων και την ειδικότητα του συσκευαστή σταφίδας, σύκων και φρούτων (με χειροκίνητα εργαλεία και μηχανές), με το πρόσχημα της αντιμετώπισης των έκτακτων και εξαιρετικά κατεπειγουσών αναγκών που έχουν προκύψει από την εξάπλωση της πανδημίας του κορονοϊού. Παρόλα αυτά, κατά τη διάρκεια της συμβατικής σχέσης με την καθ' ης, ασκώντας εν τοις πράγμασι καθήκοντα Διοικητικού Γραμματέα πέραν από τις ανάγκες που ανέκυψαν από τον COVID-19 στη χώρα μας, τα καθήκοντα αυτά τα εκτελώ κατά τον αυτό τρόπο με τους μόνιμους υπαλλήλους και συγκεκριμένα έχω συμμετάσχει στην προετοιμασία συνεδρίων που οργανώνονται με πρωτοβουλία της Περιφέρειας, πραγματοποιώντας εκ παραλλήλου εισηγήσεις για διάφορα οργανωτικά και διοικητικού περιεχομένου ζητήματα. Παράλληλα, ασκώ καθήκοντα γενικής γραμματειακής και διοικητικής υποστήριξης, αρχειοθετώ έγγραφα και διεκπεραιώνω την αλληλογραφία. Ως εκ τούτου καθίσταται φανερό, ότι η εργασία μου στην Περιφέρεια Ζακύνθου κάθε άλλο παρά ευκαιριακές και έκτακτες ανάγκες εξυπηρετεί.

Ως λοιπόν καταδεικνύεται από τα ανωτέρω, όλοι εμείς και μηδενός εξαιρουμένου προσελήφθημεν από την καθ' ης με το πρόσχημα των εκτάκτων συνθηκών που δημιουργήθηκαν από την πανδημία του COVID -19, όχι όμως για να καλύψουμε πράγματι έκτακτες ανάγκες της Περιφέρειας Ενότητας της Ζακύνθου, αλλά για να καλύψουμε πάγιες και τακτικές ανάγκες οι οποίες προϋπήρχαν της πανδημίας και η έλλειψη προσωπικού σε συνδυασμό με την καθυστέρηση που υπάρχει για στην πρόσληψη μόνιμου προσωπικού σε θέσεις του Δημοσίου είχαν οδηγήσει όλα αυτά τα έτη στην υπολειτουργία των υπηρεσιών της Περιφέρειας. Εντελώς προσχηματικά λοιπόν και συνεπεία της έκτακτης συνθήκης της πανδημίας που ξέσπασε το έτος 2020 ξεκίνησε η απασχόληση ημών με συμβάσεις ορισμένου χρόνου στην καθ' ης, οι οποίες, όπως προαναφέρθηκε, ανανεώνονταν διαδοχικά, η δε διαδικασία αυτή των ανανεώσεων διήρκεσε έως και τις 31.03.2022 με ημερομηνία

λύσης των συμβάσεών μας στις 31.05.2022, όπου πλέον έχει καταστεί σαφέστατο ότι οι συμβάσεις δεν πρόκειται να ανανεωθούν εκ νέου.

Μάλιστα, όπως ανωτέρω παρατέθηκε όλοι μας, έχουμε απασχοληθεί στις ίδιες θέσεις εργασίας, στα ίδια τμήματά με τα ίδια καθήκοντα πλείστες φορές, αλλά κάθε φορά με το πρόσχημα διαφορετικής “έκτακτης ανάγκης”, γεγονός που καταδεικνύει όντως ότι είμαστε παραπάνω από απαραίτητοι για την κάλυψη παγίων αναγκών της Περιφέρειας.

Τη δε αυτή τακτική, ήτοι της πρόσληψης προσωπικού με συμβάσεις ορισμένου χρόνου με πρόσχημα την πανδημία και την κάλυψη εκτάκτων αναγκών, αλλά εν τοις πράγμασι την κάλυψη παγίων και τακτικών αναγκών, ακολούθησαν και άλλες Περιφέρειες της Ελλάδας, αλλά και πλείστοι Δήμοι της Ελλάδος, κατά των οποίων μάλιστα οι εργαζόμενοι που ευρίσκονται στην ίδια μοίρα με εμάς προσέφυγαν ενώπιον των αρμοδίων Δικαστηρίων με σκοπό να αναγνωριστεί και σε αυτούς ότι δεν καλύπτουν, και επ’ ουδενί όταν προσελήφθησαν δεν κάλυπταν, έκτακτες ανάγκες των ΟΤΑ αλλά πολλώ δε μάλλον πάγιες και τακτικές, δίδοντας πνοή ζωής στους Δήμους και τις Περιφέρειες αυτές, οι οποίες όπως και η καθ’ ης επί σειρά ετών υποστελεχώνονται, με αποτέλεσμα να υπολειτουργούν και να μην δύνανται να εξυπηρετούν, όπως πρέπει και οφείλουν, τους πολίτες. Μάλιστα, στο σημείο αυτό πρέπει να σημειωθεί ότι οι εργαζόμενοι οι οποίοι προσελήφθησαν με το πρόσχημα των εκτάκτων συνθηκών που δημιούργησε η πανδημία του COVID 19 και για τη δήθεν κάλυψη εκτάκτων αναγκών στους Δήμους Μαρκόπουλου- Μεσογαίας, Κορυδαλλού - Δραπετσώνας και Μαραθώνα κατόρθωσαν να εκδοθούν υπέρ τους αποφάσεις ασφαλιστικών μέτρων και προσωρινές διαταγές, με τις οποίες υποχρεώνονται οι ΟΤΑ να αποδέχονται την προσηκόντως προσφερόμενη εργασία των εργαζομένων – αιτούντων στα καθήκοντα και τη θέση που θα απασχολούνταν έως τη λήξη των συμβάσεών τους, καταβάλλοντάς τους τις νόμιμες αποδοχές τους.

B. ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

1. ΕΠΙ ΤΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ ΜΑΣ ΩΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ ΕΞΑΡΤΗΜΕΝΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ.

Ως προς τις διατάξεις των άρθρων 648, 652 ΑΚ και 6 του Ν. 765/43, που κυρώθηκε με την 324/46 Π.Υ.Σ. και διατηρήθηκε σε ισχύ με το άρθρο 38 ΕισΝΑΚ, προκύπτει ότι σύμβαση εξαρτημένης εργασίας υπάρχει όταν οι παρεχόμενες από το συμβληθέντα εργοδότη οδηγίες αναφορικά με τον τρόπο, τον τόπο και το χρόνο παροχής της εργασίας είναι δεσμευτικές για τον εργαζόμενο, ο οποίος

είναι υποχρεωμένος να τις ακολουθεί και να δέχεται την άσκηση ελέγχου για τη διαπίστωση της συμμόρφωσής του προς αυτές και της επιμελούς και σύμφωνης προς τις οδηγίες εκτελέσεως της εργασίας που του έχει ανατεθεί, διακρινόμενη άλλων συμβάσεων (Χ. Γκούτο ΔΕΝ 57.1089 επ., ΑΠ 926/99 ΔΕΝ 56.70, ΑΠ 127/98 ΔΕΝ 56.193, ΑΠ 156/98 ΔΕΝ 56.194). Ο χαρακτηρισμός της σύμβασης, ως σύμβασης εξαρτημένης εργασίας ή κάποιας άλλης, γίνεται μετά από εκτίμηση όλων των περιστάσεων από το Δικαστήριο, ανεξάρτητα από την ονομασία που έδωσαν σ' αυτήν τα συμβληθέντα μέρη (ΑΠ 1618/2003 Νόμος, 346125, ΑΠ 1026/90 ΔΕΝ 48.470, Εφ Αθηνών 5020/95 ΕλλΔνη 37.1634, ΕφΑθ 1670/98 ΕλλΔνη 39.630, ΕφΠατρών 360/96 ΔΕΝ 53.964) με βασικό κριτήριο τη νομική-προσωπική εξάρτηση του μισθωτού (ΑΠ 177/99 ΕλλΔνη 40.1056, ΑΠ 45/97 ΔΕΝ οπ.παρ., ΑΠ1247/94 ΔΕΝ 51.272, ΑΠ475/93 ΔΕΝ 49.1054, Δ. Ζερδελή ΔΕΝ 51.1121 επ.) από τον εργοδότη, εκδηλούμενη απ' αυτόν με την άσκηση εποπτείας, καθοδήγησης και ελέγχου στην εργασία που παρέχει ο εργαζόμενος και σύμφωνα με το όλο περιεχόμενο της σύμβασης, ερμηνευόμενο όπως απαιτεί η καλή πίστη και τα συναλλακτικά ήθη (Εφ Αθ 9157/98 ΕλλΔνη 40.1144), ενώ δεν είναι προσδιοριστικό στοιχείο της σύμβασης εξαρτημένης ο τρόπος προσδιορισμού και καταβολής στο μισθωτό του μισθού, (ΑΠ127/98 ΔΕΝ 56.192, ΕφΑθ 11179/91 ΕλλΔνη 34.174, ΕφΑθ. 9285/89 ΕλλΔνη 32.589), ούτε χαρακτηρίζεται η σύμβαση ως τέτοια ή όχι μόνο από άλλα δευτερεύοντα στοιχεία π.χ. ασφάλιση, έκδοση δελτίων παροχής υπηρεσιών κ.λ.π.(ΑΠ 43/97 ΔΕΝ 53.945, ΕφΠειρ. 235/95 ΔΕΝ 53.966).

Στην περίπτωση μας, ακολουθήσαμε πάντοτε τις οδηγίες των προϊσταμένων μας στην καθ' ης, οι οποίες ήταν δεσμευτικές για εμάς. Η, δε, νομική - προσωπική εξάρτηση μας από την αντίδικο και η άσκηση εποπτείας, καθοδήγησης και ελέγχου αυτής στην εργασία που παρείχαμε, οδηγεί στην διαπίστωση ότι όλη η παροχή των υπηρεσιών μας πραγματοποιήθηκε υπό συνθήκες εξαρτημένης εργασίας, καλύπτοντας πάγιες και διαρκείς της καθ' ης.

Σε ό,τι αφορά στη λήξη των συμβάσεών μας, αυτή δεν συνδεόταν εκ περιεχομένου με την αποπεράτωση κάποιου έργου ή προγράμματος και αυτό διότι δεν είναι δυνατό να θεωρηθεί πως οι ανάγκες των υπηρεσιών της αντιδίκου για τις ανωτέρω αναφερόμενες ειδικότητες και καθήκοντα, στο οποίο εργαζόμασταν, θα πάψουν να υφίστανται ή έστω θα ελαττωθούν. Η αντίδικος δεν απέβλεπε σε κάποιο τελικό αποτέλεσμα –έργο, αλλά αντιθέτως στην καθεαυτή εργασία μας για την κάλυψη των αναγκών.

2. ΕΠΙ ΤΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ ΜΑΣ ΩΣ ΑΟΡΙΣΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ.

Ι. Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 648 και 669 Α.Κ προκύπτει ότι σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου υπάρχει όταν η χρονική διάρκειά της δεν καθορίζεται και δεν συνάγεται ούτε από

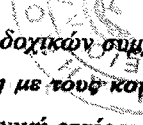
το είδος και το σκοπό της, ούτε έχει συμφωνηθεί από τους συμβαλλομένους. Αντίθετα ορισμένου χρόνου σύμβαση υπάρχει όταν η διάρκειά της είναι σαφώς καθορισμένη, είτε γιατί δεν συμφωνήθηκε ρητά ή εμπεριστατωμένα, είτε γιατί προκύπτει από το είδος και το σκοπό της σύμβασης εργασίας. Χαρακτηριστικό της σύμβασης εργασίας ορισμένου χρόνου είναι ότι τα μέρη γνωρίζουν επακριβώς το χρονικό σημείο της λήξεώς της (βλ. Γεωργιάδη - Σταθόπουλο, Αστ. Κωδ. άρθρο 669 παρ. 11).

Από τη διάταξη του άρθρου 8 του ν. 2112/1920, όπως τροποποιήθηκε με τον ν. 547/1937, σαφώς προκύπτει ότι επί προσλήψεως εργαζομένου με σύμβαση ορισμένου χρόνου, αν ο καθορισμός διάρκειας αυτής δεν δικαιολογείται από τη φύση της συμβάσεως, αλλά ετέθη προς καταστρατήγηση των εκ των διατάξεων του νόμου τούτου δικαιωμάτων του εργαζομένου, τότε η σύμβαση είναι άκυρη ως προς τον χρονικό περιορισμό και θεωρείται ως σύμβαση αορίστου χρόνου (ΑΠ 620/91 ΕΕΝ 1992,367, ΑΠ 1007/89 ΕΕΔ 49,370, ΑΠ 764/87 ΕΕΔ 47,202, ad hoc ΕφΘεσ/κης 2150/1991 ΔΕΝ 48,733).

Έτσι, επί συμβάσεως εργασίας ορισμένου χρόνου όπου υποκρύπτεται σύμβαση εξηρημένης εργασίας, αν η συνομολόγηση του ορισμένου χρόνου σ' αυτήν δεν δικαιολογείται από τη φύση της συμβάσεως ή των εργασιών της επιχείρησης, ή σε περίπτωση διαδοχικών συμβάσεων ορισμένου χρόνου ή έργου, η σύναψη των οποίων δεν δικαιολογείται από τη φύση της εργασίας, γίνεται δεκτό ότι υφίσταται σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου χωρίς να λαμβάνονται υπόψη οι χρονικοί περιορισμοί των σχετικών συμβάσεων (ΑΠ 61/87 ΕΛΔικ 29,126, ΑΠ 8/87 ΕΛΔικ 29,112, ΑΠ 242/78 ΔΕΝ 34,474).

Στη συγκεκριμένη περίπτωση τυγχάνουν εφαρμογής τα παραπάνω, καθόσον, οι συμβάσεις μας, με τις εκ νέου συνάψεις και τις αυτόματες ανανεώσεις τους, καταχρηστικάς ονομάστηκαν ορισμένου χρόνου, δεδομένου ότι οι πρόσληψή μας δεν αποσκοπούσε στην κάλυψη έκτακτης ή εποχικής ανάγκης αλλ' αντιθέτως άπτεται του παγίου και διαρκούς αντικειμένου του φορέα απασχόλησής μας.

II. Περαιτέρω, βάσει του άρθρου 139 της Συνθήκης περί ίδρυσης Ευρωπαϊκής Κοινότητας όπως αυτή ισχύει μετά την Συνθήκη του Άμστερνταμ το 1997, δύνανται οι Ευρωπαίοι κοινωνικοί εταίροι να συνάπτουν «*συμβατικές σχέσεις περιλαμβανομένων των συμφωνιών*», που αποκτούν δεσμευτική για τα κράτη- μέλη ισχύ αφότου περιβληθούν το ένδυμα της οδηγίας (μετά από πρόταση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και απόφαση του Συμβουλίου). Με τη διαδικασία αυτή και βάσει του άρθρου 137 της Συνθήκης εξεδόθη η υπ' αριθμ. 1999/70/ ΕΚ οδηγία της 28.06.1999 για την εργασία ορισμένου χρόνου και προς το σκοπό της απαγόρευσης των διακρίσεων και αποτροπή των καταχρήσεων που πηγάζει από την χρήση διαδοχικών συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου. Η οδηγία περιλαμβάνει οκτώ ρήτρες (clauses). Η ρήτρα 5 αναφέρεται στην καταχρηστική σύναψη διαδοχικών συμβάσεων ορισμένου χρόνου, το πλήρες κείμενο της οποίας έχει ως εξής: «Για να

αποτραπεί η κατάχρηση που μπορεί να προκύψει από την χρησιμοποίηση διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, τα κράτη- μέλη, ύστερα από διαβούλευση με τους κοινωνικούς εταίρους, σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία, σ.σ.ε. ή πρακτική ή / και η κοινωνική εταίροι, όταν δεν υπάρχουν ισοδύναμα νομοθετικά μέτρα για την πρόληψη των καταχρήσεων λαμβάνουν κατά τρόπο που να λαμβάνει υπόψη τις ανάγκες ειδικών τομέων ή / και κατηγοριών εργαζομένων, ένα ή περισσότερα από τα ακόλουθα μέτρα. Α. Αντικειμενικούς λόγους που να δικαιολογούν την ανανέωση τέτοιων συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας, Β. την μέγιστη συνολική διάρκεια διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου Γ. τον αριθμό ανανεώσεων τέτοιων συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας. 2. Τα κράτη - μέλη ύστερα από διαβουλεύσεις με τους κοινωνικούς εταίρους ή / και οι κοινωνικοί εταίροι καθορίζουν, όταν χρειάζεται, υπό ποιες συνθήκες οι συμβάσεις ή σχέσεις εργασίας ορισμένου χρόνου: α. Θεωρούνται διαδοχικές β. Χαρακτηρίζονται συμβάσεις ή σχέσεις αορίστου χρόνου».

III. Η ελληνική έννομη τάξη, παρά τη λήξη της διετούς προθεσμίας προσαρμογής, δεν ενσωμάτωσε στην ελληνική νομοθεσία την κοινοτική οδηγία και δεν καθόρισε με συγκεκριμένο και περιπτωσιολογικό τρόπο το πότε επιτρέπεται η χρήση συμβάσεων ορισμένου χρόνου και πότε όχι, ώστε η καταχρηστική σύναψη και ανανέωση τέτοιων συμβάσεων να επισύρει ως κύρωση την θεώρηση της σύμβασης ως αορίστου χρόνου. Σε περίπτωση νομοθετικής αδράνειας η οδηγία ενσωματώνεται από της λήξης της προθεσμίας προσαρμογής (10.07.2001) στην εσωτερική έννομη τάξη και οι διατάξεις εφαρμόζονται ανεξαρτήτως εργοδοτικού φορέα (ιδιώτη ή δημόσιο με την ευρύτερη έννοια), αφού η οδηγία δεν κάνει διακρίσεις. Κατά την ερμηνεία και τη νομολογία του ΔΕΚ οι οδηγίες εφαρμόζονται δεσμευτικά και άμεσα από τα κράτη- μέλη αν έχει λήξει η προθεσμία μεταφοράς και περιέχουν ακριβείς, σαφείς και ορισμένες, απαλλαγμένες αιρέσεων, διατάξεις (βλ. Κων/νο Γώγο Ε. Ευρ. Δ. 3 1997, 624 επ. και εκεί παραπομπές σε αποφάσεις του ΔΕΚ).

Είναι σαφές ότι η άνω οδηγία, μετά την παρέλευση άπρακτης της διετούς προθεσμίας προσαρμογής του εσωτερικού μας δικαίου προς αυτήν, αποτελεί πλέον εσωτερικό δίκαιο από την 10.07.2001 και εφαρμόζεται ευθέως από την εσωτερική έννομη τάξη, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 28 του Συντάγματος και βεβαίως σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 2 ΑΚ, κατά την οποία «Ο νόμος διατηρεί την ισχύ του, εφόσον άλλος νόμος δεν τον καταργήσει ρητά ή σιωπηρά», αφού έχει λήξει η προθεσμία μεταφοράς, έχει ακριβείς, σαφείς και ορισμένες διατάξεις και είναι απαλλαγμένες αιρέσεων [βλ. Κων/νο Γώγο ΕΕυρΔ 3 (1997), 624 επ. και αυτόθι παραπομπές σε αποφάσεις του ΔΕΚ]. Βεβαίως τούτο σημαίνει ότι εφαρμόζονται ευθέως μόνο αυτές οι διατάξεις που πληρούν τις άνω προϋποθέσεις, καθόσον ουδείς υποχρεώνει τον εφαρμοστή του δικαίου να απορρίψει a priori την εφαρμογή της λόγω της ύπαρξης σ' αυτήν, πλην των σαφών ορισμών και ορισμένων ασαφών όρων

(επιλεκτική εφαρμογή των μη χρηζόντων περαιτέρω διευκρινήσεων διατάξεων, αφού αυτές δεν μπορούν να αναρτηθούν από τον εσωτερικό νομοθέτη επειδή υπερισχύουν).

Οι προπαρατιθέμενες διατάξεις της ρήτρας 5 της κοινοτικής οδηγίας, με τη συγκεκριμένη διατύπωση χρήζουν περαιτέρω ορισμών και διασαφήνσεων από τον εσωτερικό νομοθέτη, κυρίως όσον αφορά το χρονικό όριο των συμβάσεων και το είδος των επιχειρήσεων που μπορούν να εξαιρεθούν. Απεναντίας και από αυτή τη ρήτρα αλλά και όλες τις άλλες σαφώς προκύπτει ότι η θεσπιζόμενη ευθέως από την **Οδηγία απαγόρευση της κατάχρησης του θεσμού των ορισμένου χρόνου συμβάσεων εργασίας εφαρμόζεται σε όλους τους φορείς του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα και ότι έχουν καταργηθεί οι διατάξεις του άρθρου 21 ν. 2190/94, οι οποίες απαγορεύουν ρητώς τη μετατροπή των συμβάσεων ορισμένου χρόνου σε συμβάσεις αορίστου χρόνου, όπως επίσης και η εξαιρετική περίπτωση του άρθρου 8 παρ. 3 του ν. 2112/20, βάσει της οποίας αρκούσε ο νομοθετικός καθορισμός της ορισμένης χρονικής διάρκειας ώστε να μην μετατρέπεται η σύμβαση σε αορίστου χρόνου, χωρίς τούτο να αποτελεί καταστρατήγηση των περί αορίστου χρόνου προστατευτικών του διατάξεων της Εργατικής Νομοθεσίας (άρθρο 5 Κοινοτικής Οδηγίας της 99/70/28-6-99, ΚΕΕΔ 59,186 επ.). (βλ. ad hoc Εφ. Κρήτης 446/2002 και πληθώρα αποφάσεων Πρωτοδικείων και Εφετείων).**

IV. Από τους ορισμούς της κοινοτικής οδηγίας προκύπτουν αντικειμενικά κριτήρια αξιολόγησης της φύσης της εργασιακής σχέσης, ως ορισμένου ή αορίστου χρόνου, ανεξαρτήτως του τυπικού νομοθετικού ορισμού και έτσι τα ελληνικά Δικαστήρια οφείλουν να τα λαμβάνουν υπόψη κατά το μεσοδιάστημα νομοθετικής αδράνειας και να μην εφαρμόζουν διατάξεις που σαφώς αντίκεινται σε αυτά (διαχωρισμός ως εκ της φύσεως του εργοδότη, νομοθετικός ορισμός κλπ.) μη εμποδιζόμενα ως εκ τούτου ούτε από τον ορισμό της παρ. 8 του άρθρου 103 του Συντάγματος, αφού αυτή ισχύει και στον ευρύτερο δημόσιο τομέα όπως αυτός έχει ορισθεί βάσει του άρθρου 14 του ν. 2190/94 όπως τροποποιήθηκε με τις διατάξεις του άρθρου 1 του ν. 2527/97.

V. Σύμφωνα λοιπόν με τα παραπάνω το νόμιμο ή μη και το άκυρο ή όχι της σύναψης των συμβάσεών μας ως αορίστου χρόνου ή σε κάθε περίπτωση της ανανέωσής τους, δεν κρίνεται πλέον από τις διατάξεις του ν. 2190/94, όπως ισχύει τροποποιημένος και από την τήρηση των διατυπώσεων που αυτός θέτει **αλλά από τις διατάξεις της Κοινοτικής Οδηγίας, που είναι εσωτερικό δίκαιο από 10-7-2001 και συγκεκριμένα από αυτές που περιέχουν σαφείς ορισμένους και χωρίς αιρέσεις ορισμούς και από τις οποίες δεν απομένει καμία αμφιβολία περί του ανεφάρμοστου των διατάξεων του άνω νόμου, στο μέτρο που απαγορεύουν η μετατρέψιμότητα των συμβάσεων ορισμένου σε αορίστου χρόνου.**

Με βάση λοιπόν τα αντικειμενικά κριτήρια που τίθενται από την ίδια την Οδηγία, ο μεγάλος χρόνος απασχόλησής μας στην εξυπηρέτηση των παγίων και διαρκών αναγκών του αντιδίκου προσδίδει πλέον, άνευ νομοθετικών περιορισμών του εσωτερικού δικαίου το χαρακτήρα των συμβάσεών μας ως αορίστου χρόνου.

Συμπερασματικά, είναι εύλογο και καταφανές, για οποιονδήποτε ερμηνευτή του δικαίου: Αφού ο ομολογημένος στην αιτιολογική έκθεση, στον τίτλο, και στις κατ' ιδίαν ρήτρες πρώτιστος σκοπός της οδηγίας είναι να αποτρέψει την κατάχρηση και τη διαφορετική μεταχείριση των συμβάσεων ορισμένου χρόνου από τους πάσης φύσεως εργοδότες και δεσμεύει τα κράτη μέλη να ρυθμίσουν στις περαιτέρω λεπτομέρειες το νομικό αυτό και πραγματικό ζήτημα, βάσει των αντικειμενικών κριτηρίων που αυτή εισάγει, η κάλυψη παγίων και διαρκών αναγκών του αντιδίκου επί τόσο μακρύ χρονικό διάστημα, που υπερβαίνει τα όρια που η ίδια τάσσει, ανεξαρτήτως της νομικής φύσης του προσχήματος της αρχικής προσλήψεώς μας, αναμφισβητήτως οι συμβάσεις μας αναγνωρίζονται από το κοινοτικό δίκαιο ως αορίστου χρόνου και δεν δύναται να τεθεί ζήτημα εφαρμογής επ' αυτών των νομοθετικών απαγορεύσεων, που ήδη από της εκδόσεως της κοινοτικής οδηγίας είχαν καταργηθεί. Για τις περιπτώσεις άλλωστε αυτές και προς αποτροπή των καταχρήσεων των συμβάσεων ορισμένου χρόνου εξεδόθη η κοινοτική οδηγία.

VI. Σε προσαρμογή του ελληνικού εσωτερικού δικαίου προς την οδηγία, εξεδόθη το Π.Δ. 81/03 και το υπ' αριθμ. 164/2004 Προεδρικό Διάταγμα, στο πεδίο εφαρμογής του οποίου κατά το άρθρο 2 περιλαμβάνεται το προσωπικό του δημόσιου τομέα, το οποίο εργάζεται με σύμβαση ή σχέση εξαρτημένης εργασίας ορισμένου χρόνου ή σύμβαση έργου ή άλλη σύμβαση που υποκρύπτει σχέση εξαρτημένης εργασίας.

Άλλωστε, ήδη προ της ισχύος του π.δ. 164/04 προς προσαρμογή στην κοινοτική οδηγία, ο νόμος του 21.12/1920, άρθρο 8, εξασφάλιζε την προστασία της συμβάσεως αορίστου χρόνου σε κάθε περίπτωση σχέσεως εργασίας κατά την οποία ο εργαζόμενος υπηρετούσε **πάγιες και διαρκείς** ανάγκες ακόμη και με μία σύμβαση χωρίς να έχει υπάρξει ανανέωση. Σύμφωνα λοιπόν με την **αρχή του κοινοτικού δικαίου του «χρησίμου αποτελέσματος» (effet utile)**, κάθε κράτος οφείλει «..να λαμβάνει κάθε μέτρο κατάλληλο να εξασφαλίσει την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που απορρέουν από την παρούσα συνθήκη..» (άρθρο 9 ΣυνθΕΚ). Κατά συνέπεια, η προστασία έναντι καταχρηστικών συμβάσεων ορισμένου χρόνου προϋπήρχε της κοινοτικής οδηγίας, ενώ η θέση σε ισχύ του Π.Δ. 164/04 επίρρωσε την προστασία καταλαμβάνοντας ρητά και τις μορφές διαδοχικών ή αλληπάλληλων συμβάσεων ορισμένου χρόνου.

Εκ των ανωτέρω, συνάγεται σαφώς ότι τόσο ο κοινοτικός όσο και ο εσωτερικός νομοθέτης επεδίωξαν να προστατεύσουν την εργασία αορίστου χρόνου, θεσπίζοντας όρους και προϋποθέσεις που θα

βελτιώσει τις συνθήκες και την ποιότητά της και θα αποτρέψει καταστάσεις κατάχρησης, διάκρισης και εκμετάλλευσης κατά των εργαζομένων. Σύμφωνα λοιπόν με τη ratio του προεδρικού διατάγματος σε αρμό με την κοινοτική νομοθεσία, προεξέχουσα σημασία αποκτά η έννοια της σχέσης αορίστου χρόνου, η οποία και προκρίνεται προστατευτέα μέσα από ένα πλέγμα ρητρών και περιπτώσιολογικών διατάξεων προκειμένου να καλυφθούν in globo οι ιδιαίτερες πτυχές και περιστάσεις της στην τρέχουσα κοινωνικοοικονομική πραγματικότητα. Συμπεριλήφθηκε ως εκ τούτου ρητώς στο κείμενο της διάταξης η έννοια των «διαδοχικών συμβάσεων», προκειμένου να ενισχυθεί η προστατευτική ισχύς του διατάγματος, περιλαμβάνοντας και εκείνες τις περιπτώσεις των συμβάσεων εργασίας που αποκτούν την μορφή των αλληπάλλληλων συμβάσεων και αποτελούν συνήθη πρακτική. Προφανώς, η λεκτική εκφορά της διάταξης σκοπεύει να καλύψει περιπτώσιολογικά την πολυσχιδή εργασιακή πραγματικότητα, θέτοντας υπό την προστασία της την πιο διακεκριμένη και καταχρηστική περίπτωση εξαρτημένης εργασίας ορισμένου χρόνου, εκείνη που παρουσιάζεται ως διαδοχικές συμβάσεις που ενδεχομένως υποκρύπτουν εργασία αορίστου χρόνου.

Ο εσωτερικός νομοθέτης στο άρθρο 11 του π.δ. 164/04 αναφέρει ρητώς στο εδάφιο 1 «...διαδοχικές συμβάσεις», ώστε να καταστήσει σαφές ότι σκοπεύει να συμπεριλάβει στο πεδίο ισχύος του τις συγκεκριμένες εργασιακές σχέσεις ως την συνηθέστερη και πιθανή μορφή των σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου. Δυνάμει της γραμματολογικής, ως προέχουσας κατά γενική αρχή του δικαίου, ερμηνείας, συνάγεται ότι η διαζευκτική απαρίθμηση στην πέμπτη ρήτρα της κοινοτικής οδηγίας «..η αποφυγή κατάχρησης των διαδοχικών (αλληπάλλληλων) συμβάσεων ή σχέσεων ορισμένου χρόνου υποδηλώνει την περιπτώσιολογική διάκριση μεταξύ απλών σχέσεων ορισμένου χρόνου και εκείνων που απαντώνται στη εμπειρική πραγματικότητα με τη μορφή των διαδοχικών συμβάσεων. Κοινή συνισταμένη των δύο ως άνω περιπτώσεων αποτελεί η καταχρηστικότητα ως προς την υποκρυπτόμενη σχέση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου.

Επιπλέον, το άρθρο 2 του π.δ. 164/04, προσδιορίζοντας το προστατευτικό του πεδίο δεν προβαίνει σε περιπτώσιολογική διάκριση αλλά περιλαμβάνει όλες εν γένει τις σχέσεις ορισμένου χρόνου που υποκρύπτουν σχέση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου.

Σε κάθε περίπτωση, πάντως, θα πρέπει να τονιστεί ότι η προβλεπόμενη στο ΠΔ διαδικασία αφορά την δια της διοικητικής οδού μετατροπή των συμβάσεων σε αορίστου χρόνου και δεν μπορεί εξ αυτού του λόγου δεκτό ότι αποκλείεται η αρμοδιότητα των πολιτικών δικαστηρίων να κρίνουν τη φύση των συμβάσεων του προσωπικού του δημόσιου και ευρύτερου δημόσιου τομέα, καθόσον η σχέση του προσωπικού αυτού που εργάζεται με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ρυθμίζεται από το ιδιωτικό δίκαιο και οι διαφορές που ανακύπτουν είναι ιδιωτικές διαφορές (βλ. ΑΕΔ 42/1990 ΔιοικΔ 1991.332, ΑΕΔ 11/1992 ΔιοικΔ 1993.65, ΑΕΔ 17/1993 ΕΔΚΑ 1993.768, ΣΤΕ 1994/2005 ά δημ. «Τράπεζα

Νομικών Πληροφοριών «Νόμος», ΑΠ 1359/96 Ελληνική 1997,1794, Νίκα σε ΕρμΚΠολΔ Κεραμέα-Κονδύλη-Νίκα, άρθρο 1, αρ. 9).

Η ανάθεση σε διοικητικές αρχές, έστω και ανεξάρτητες κατά το Σύνταγμα όπως το ΑΣΕΠ, της αποκλειστικής κρίσης ενός θέματος που αποτελεί ιδιωτική διαφορά, θα αποτελούσε ενέργεια αντίθετη στο άρθρο 94 παρ. 2 του Συντάγματος, αφού ο νομοθέτης δεν μπορεί να αναθέσει την κρίση ιδιωτικών διαφορών σε διοικητικές αρχές (βλ. Ολ. ΑΠ 490/82 ΝΟΒ 83.204, Νίκα σε ΕρμΚΠολΔ Κεραμέα-Κονδύλη-Νίκα, άρθρο 1). Συνεπώς οι εργαζόμενοι με συμβάσεις ορισμένου χρόνου που πληρούν τις προϋποθέσεις του άρθρου 11 του ανωτέρω ΠΔ 164/2004, μπορούν να ζητήσουν έννομη προστασία από τα πολιτικά δικαστήρια, ανεξάρτητα από την εξέλιξη της προβλεπόμενης στο ΠΔ διοικητικής διαδικασίας, ώστε να αναγνωριστεί ότι η σχέση που τους συνδέει με το εναγόμενο δημόσιο ή ευρύτερο δημόσιο τομέα συνιστά σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου. Η νομιμότητα των σχετικών διοικητικών πράξεων μπορεί να κριθεί παρεμπιπτόντως κατά το άρθρο 2 ΚπολΔ. (βλ. 230/2005 Απόφαση μονομελούς Πρωτοδικείου Καλαμάτας).

VII. ΝΟΜΟΛΟΓΙΑΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΜΕΤΑ ΤΗ ΘΕΣΠΙΣΗ ΤΗΣ ΟΔΗΓΙΑΣ 99/70.

Στο μεταξύ και μετά τη θέσπιση της Οδηγίας 1999/70 ΕΚ, η εθνική και κοινοτική νομολογία, επιληφθείσα προσφυγών και πάσης φύσεως ενδίκων βοηθημάτων «συμβασιούχων» υπαλλήλων τόσο του ιδιωτικού αλλά κυρίως του εν ευρεία και στενή έννοια δημόσιου τομέα (της οικονομίας) διαμόρφωσε τις κάτωθι παραδοχές τις οποίες και επικαλούμαι Ενώπιον Σας:

1) Ειδικότερα στην ελληνική έννομη τάξη, ανεξάρτητα από το χρόνο ενσωμάτωσης της ως άνω οδηγίας, στις 2.4.2003 με το Π.Δ. 81/2003, όπως αυτό τροποποιήθηκε με το Π.Δ. 164/2004, δηλαδή μετά την προβλεπόμενη από το άρθρο 2 παρ. 1 της οδηγίας, στις 10-7-2001 και την παράταση της προθεσμίας για ένα ακόμη έτος, η διασφάλιση των εργαζομένων από την καταστρατήγηση των δικαιωμάτων τους, δια της προσχηματικής επιλογής της σύμβασης ορισμένου αντί αορίστου χρόνου, αντιμετωπίζεται βασικά με το άρθρο 8 παρ. 3 ν. 2112/1920, σε συνδυασμό με τα άρθρα 281, 671 ΑΚ, 25 παρ. 1 και 3 του Συντάγματος, ως «ισοδύναμο νομοθετικό μέτρο», που εφαρμόζεται σε όλες τις περιπτώσεις συμβάσεων ιδιωτικού δικαίου, ανεξάρτητα αν έχουν συναφθεί στον ιδιωτικό ή δημόσιο τομέα. Σύμφωνα με τη διάταξη αυτή «οι διατάξεις του νόμου αυτού» εφαρμόζονται ωσαύτως και επί συμβάσεων εργασίας με ορισμένη χρονική διάρκεια, εάν ο καθορισμός της διάρκειας αυτής δεν δικαιολογείται εκ της φύσεως της σύμβασης αλλά ετέθη σκοπίμως προς καταστρατήγηση των περι υποχρεωτικής καταγγελίας της υπάλληλικής σύμβασης διατάξεων του παρόντος νόμου». Κατά την παγιωθείσα στη νομολογία και τη θεωρία ερμηνεία της εν λόγω διάταξης, ενώ αυτή αναφέρεται στην προστασία των εργαζομένων από τη μη τήρηση, από τον εργοδότη, των τυπικών όρων που επιβάλλει κατά την απόλυση ο ν. 2112/1920, αξιοποιήθηκε γενικότερα για τον ορθό νομικό χαρακτηρισμό των

συμβάσεων εργασίας ως ορισμένης ή αόριστης χρονικής διάρκειας, με πληρέστερη μάλιστα προστασία έναντι εκείνης της ως άνω κοινοτικής οδηγίας, αφού για την εφαρμογή της αρκεί και μία μόνο σύμβαση ορισμένου χρόνου αντί περισσότερων διαδοχικών συμβάσεων όπως απαιτεί η κοινοτική οδηγία. Τούτο δε, λαμβανομένου υπόψη ότι ο ορθός νομικός χαρακτηρισμός ορισμένης σχέσης, που δεν αφορά μόνο το χαρακτηρισμό της ως εξαρτημένης ή ανεξάρτητης εργασίας ή έργου αλλά και το χαρακτηρισμό της ως ορισμένου ή αορίστου χρόνου, αποτελεί κάτι εξοχόν έργο της δικαιοδοτικής λειτουργίας των δικαστηρίων, ανεξάρτητα από τον εκ του νόμου χαρακτηρισμό της συμβατικής σχέσης ως ορισμένου χρόνου. Έτσι, και κατ' εφαρμογή του εθνικού δικαίου, είτε πρόκειται για προγενέστερες είτε μεταγενέστερες της οδηγίας διατάξεις, οι εθνικές αρχές, στα πλαίσια της συνεργασίας των κρατών μελών με την Ευρωπαϊκή Ένωση και της διασφάλισης του πεδίου εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου, κατά τα άρθρα 10, 249 παρ. 3 της Συνθ./Ε.Κ. και 28 του Συντάγματος, έχουν την υποχρέωση να εξασφαλίζουν την πλήρη αποτελεσματικότητα του Ευρωπαϊκού Κοινοτικού Δικαίου, συμπεριλαμβανομένων των οδηγιών, έστω και αν αυτές δεν έχουν ακόμη μεταφερθεί στο εσωτερικό δίκαιο, εφόσον είναι ακούντως ακριβείς και ανεπιφύλακτες ή στα σημεία που είναι ακριβείς και ανεπιφύλακτες.

Τέλος, και κατά τις αναθεωρημένες διατάξεις του άρθρου 103 παρ. 7 και 8 του Συντάγματος, που τέθηκαν σε ισχύ από 17.4.2001 α) παρέχεται η δυνατότητα πρόσληψης προσωπικού με ιδιωτικού δικαίου σύμβαση εργασίας ορισμένου χρόνου από το Δημόσιο, τα Ν.Π.Δ.Δ., τους Ο.Τ.Α. και από τον ευρύτερο δημόσιο τομέα, εφόσον εκδοθεί ειδικός νόμος και οι ανάγκες κάλυψης είναι απρόβλεπτες, πρόσκαιρες και επείγουσες β) απαγορεύεται η μετατροπή από το νόμο των συμβάσεων αυτών σε αορίστου χρόνου, όταν οι καλυπτόμενες ανάγκες είναι τέτοιες, όπως παραπάνω, οπότε αν δεν είναι τέτοιες οι για την κάλυψη αυτών εκδοθέντες νόμοι, ένεκα συνταγματικής επιταγής, και αυτές οι προσλήψεις συνιστούν καταστρατήγηση των διατάξεων αυτών και των με βάση τις διατάξεις αυτές εκδοθέντων ειδικών νόμων γ) στην περίπτωση πρόσληψης προσωπικού για κάλυψη δήθεν απρόβλεπτων, πρόσκαιρων και επείγουσών αναγκών, πλην για κάλυψη πάγιων, μόνιμων και διαρκών αναγκών, εξ αντιδιαστολής, δεν έχουν εφαρμογή οι διατάξεις αυτές και οι κατ' επιταγή αυτών εκδοθέντες ειδικοί νόμοι, αλλά οι διατάξεις που καλύπτουν τις συμβάσεις εργασίας ιδιωτικού δικαίου, αορίστου χρόνου. Επομένως, από την απαγόρευση «μετατροπής» από το νόμο των συμβάσεων ορισμένου σε αορίστου χρόνου δεν συνάγεται και απαγόρευση για την αναγνώριση του πραγματικού χαρακτήρα ορισμένης σχέσης, που δεν είναι «μετατροπή» αλλά ορθός χαρακτηρισμός της έννομης σχέσης κατά τη δικαστική διαδικασία ή τη διοικητική διαδικασία υπό τον έλεγχο του ΑΣΕΠ (Ολ. ΑΠ 18/06).

VIII. Περαιτέρω σύμφωνα με το σκεπτικό της υπ' αριθ. C-212/04 απόφασης του ΔΕΚ (ΛΑΔΕΝΕΛΕΡ κλπ. κατά ΕΛΛΑΔΗΜΟΣΙΟΥ) απαντώντας σε προδικαστικό ερώτημα του Μον/Πρωτ/Θεσσαλονίκης έγιναν δεκτά τα κάτωθι:

Σε περίπτωση εκπρόθεσμης μεταφοράς στην έννομη τάξη του οικείου κράτους μέλους μιας οδηγίας και εφόσον δεν υφίστατο άμεσο αποτέλεσμα των σχετικών διατάξεων της οδηγίας αυτής, τα εθνικά δικαστήρια οφείλουν, στο μέτρο του δυνατού, να ερμηνεύουν το εσωτερικό δίκαιο, μετά τη λήξη της προθεσμίας μεταφοράς στο εσωτερικό δίκαιο της εν λόγω οδηγίας, υπό το φως του κειμένου και του σκοπού της οδηγίας αυτής, προκειμένου να επιτευχθούν τα επιδιωκόμενα από αυτήν αποτελέσματα, προκρίνοντας την ερμηνεία των εθνικών κανόνων που είναι πλέον σύμφωνη προς το σκοπό αυτό, για να καταλήξουν έτσι σε λύση συμβατή προς τις διατάξεις της εν λόγω οδηγίας. Η συμφωνία –πλαίσιο έχει την έννοια ότι, εφόσον η εσωτερική έννομη τάξη του οικείου κράτους μέλους δεν περιέχει, στον συγκεκριμένο τομέα, άλλο αποτελεσματικό μέτρο προς αποφυγή και, ενδεχομένως, προς επιβολή κυρώσεων για την καταχρηστική χρησιμοποίηση διαδοχικών συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, η εν λόγω συμφωνία-πλαίσιο εμποδίζει την εφαρμογή εθνικής νομοθεσίας η οποία απαγορεύει απολύτως, στον δημόσιο ή στον ιδιωτικό τομέα, τη μετατροπή σε σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου μιάς σειράς διαδοχικών συμβάσεων ορισμένου χρόνου οι οποίες, στην πραγματικότητα, αποσκοπούσαν στην κάλυψη «παγίων και διαρκών αναγκών» του εργοδότη και πρέπει να θεωρηθούν καταχρηστικές. Όχι μόνον δεν προβλέπει την εξαίρεση των συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου που έχουν συναφθεί με οιονδήποτε εργοδότη δημόσιου ή ιδιωτικού χαρακτήρα, αλλά απλώς παρέχει στα κράτη μέλη και/ή τους κοινωνικούς εταίρους την ευχέρεια να εξαιρούν από το πεδίο εφαρμογής αυτής της συμφωνίας-πλαισίου της «σχέσης βασικής επαγγελματικής κατάρτισης και τα συστήματα μαθητείας», καθώς και τις συμβάσεις και τις σχέσεις εργασίας «που έχουν συναφθεί στο πλαίσιο ενός ειδικού δημόσιου ή από το δημόσιο υποστηριζόμενου προγράμματος κατάρτισης, ένταξης και επαγγελματικής επανεκπαίδευσης». **Η ρήτρα 5, σημείο 1, στοιχείο α' της συμφωνίας-πλαισίου έχει την έννοια ότι δεν επιτρέπει τη χρησιμοποίηση διαδοχικών συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου η οποία δικαιολογείται από το γεγονός και μόνον ότι προβλέπεται σε γενική νομοθετική ή κανονιστική διάταξη κράτους μέλους.** Αντιθέτως, η έννοια των «αντικειμενικών λόγων» κατά την εν λόγω ρήτρα απαιτεί να δικαιολογείται η χρήση αυτού του ειδικού τύπου σχέσεων εργασίας, όπως προβλέπεται στην εθνική ρύθμιση από την ύπαρξη συγκεκριμένων στοιχείων που άπτονται, μεταξύ άλλων, της σχετικής δραστηριότητας και των συνθηκών ασκήσεών της. Η ρήτρα 5 της συμφωνίας-πλαισίου έχει την έννοια ότι δεν επιτρέπει εθνική ρύθμιση, όπως η επίμαχη στο πλαίσιο της κυρίας δίκης, η οποία ορίζει ότι μόνο οι συμβάσεις ή σχέσεις εργασίας ορισμένου χρόνου μεταξύ των οποίων δεν μεσολαβεί χρονικό διάστημα μεγαλύτερο π.χ. των είκοσι εργασίμων ημερών πρέπει να θεωρούνται «διαδοχικές», υπό την έννοια της εν λόγω ρήτρας.

Αναφορικά επίσης με το ζήτημα του μεσολαβούντος χρονικού διαστήματος μεταξύ των δύο (2) αλληλοδιαδόχων-χρονικά- συμβάσεων η ως άνω απόφαση, αποφαινόμενη για το άρθρο 5 του αρχήθεν εναρμονίσαντος την Οδηγία 99/70 ΕΕ στο εσωτερικό δίκαιο π.δ.81/03 έκρινε ότι συνιστά καταστρατήγηση της Οδηγίας η υπό του εθνικού- εναρμονίσαντος νομοθέτη τοποθέτηση συγκεκριμένου διαστήματος που μεσολαβεί μεταξύ των αλληλοδιαδόχων συμβάσεων, καθόσον δίδει την ευχέρεια στον εργοδότη (κυρίως του δημόσιου τομέα) να διακόπτει τις συμβάσεις για ένα μικρό-αρχικά- χρονικό διάστημα και να επαναπροσλαμβάνει τους «συμβασιούχους» υπαλλήλους μετά την πάροδο αυτών. Συνεπώς οιαδήποτε διακοπή που μεσολαβεί μεταξύ των επιμέρους διαδοχικών συμβάσεων δεν αποτελεί, σύμφωνα με την όλως πρόσφατη ad hoc επικαλούμενη νομολογία του ΔΕΚ, κριτήριο για τον αποκλεισμό εφαρμογής της στην κρισιολόγηση από τον εθνικό Δικαστή της κάλυψης πάγιων ή περιοδικών/ έκτακτων/ εποχικών αναγκών, αλλά το μόνο ασφαλές κριτήριο παραμένει σύμφωνα με τις άνω σκέψεις η διακρίβωση του πραγματικού γεγονότος της φύσης των υπό του υπαλλήλου εξυπηρετούμενων αναγκών(ΔΕΚ C-212/04) .

ΙΧ. Επιπλέον, με την πρόσφατη υπ' αριθμ. C378/2007 (23 Απριλίου 2007) απόφασή του το Δικαστήριο Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, επί προδικαστικών ερωτημάτων που είχαν τεθεί από το Μονομελές Πρωτοδικείο Ρεθύμνου, σχετικά με το ζήτημα των συμβασιούχων της χώρας μας, μεταξύ άλλων, προέβη στις ακόλουθες σκέψεις.

-Σχετικά με την ευχέρεια του Δικαστηρίου Σας να εφαρμόσει στην ένδικη περίπτωση το άρθρο 8, παράγραφος 3, του νόμου 2112/1920, ως «ισοδύναμο νομοθετικό μέτρο» κατά την έννοια της ρήτρας 5, σημείο 1, της συμφωνίας- πλαισίου:

«... ..

78. Κατά συνέπεια, στις υποθέσεις των κύριων δικών εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξετάσει κατά πόσον η δυνατότητα που προβλέπεται, σύμφωνα με το εν λόγω δικαστήριο, στο άρθρο 8, παράγραφος 3, του νόμου 2112/1920 σχετικά με τη μετατροπή, στο δημόσιο τομέα, των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου σε συμβάσεις εργασίας αορίστου χρόνου, όταν η σύμβαση καλύπτει στην πραγματικότητα πάγιες και διαρκείς ανάγκες του εργοδότη, μπορεί να συμβάλλει σε τέτοια αποτελεσματική πρόληψη της καταχρηστικής χρησιμοποίησης διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου. Αν το εν λόγω δικαστήριο καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η εν λόγω διάταξη έχει το αποτέλεσμα αυτό, η διάταξη αυτή πρέπει να θεωρηθεί ως «ισοδύναμο νομοθετικό μέτρο» κατά την έννοια της ρήτρας 5, σημείο 1, της συμφωνίας- πλαισίου.

...

213. Κατόπιν των προεκτεθέντων, στο αιτούν δικαστήριο πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι οφείλει να ερμηνεύσει, κατά το μέτρο του δυνατού, τις εφαρμοστέες διατάξεις του εσωτερικού δικαίου σύμφωνα με τις ρήτρες 5, σημείο 1 και 8, σημείο 3, της συμφωνίας- πλαισίου και να εξακριβώσει συναφώς αν στις

διαφορές που αποτελούν το αντικείμενο των κύριων δικών πρέπει να εφαρμοστεί, ~~αγτί για~~ ~~ορισμένες~~ διατάξεις του εσωτερικού δικαίου, κάποιο «ισοδύναμο νομοθετικό μέτρο» κατά την έννοια της πρώτης από τις αναφερόμενες παραπάνω ρήτρες, ~~όπως είναι το προβλεπόμενο άρθρο 8, παράγραφος 3 του νόμου 2112/20.~~

... .. »

-Σχετικά με την αναθεώρηση του άρθρου 103 παρ. 8 του Συντάγματος:

« »

204. Όσον αφορά τη σημασία του γεγονότος ότι το άρθρο 103 παρ. 8 του Συντάγματος της Ελληνικής Δημοκρατίας τροποποιήθηκε κατά την έναρξη της ισχύος της οδηγίας 1999/70 και πριν από τη λήξη της προθεσμίας για τη μεταφορά της στο εθνικό δίκαιο, με σκοπό να απαγορευθεί απόλυτα, στον δημόσιο τομέα, η μετατροπή των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου σε συμβάσεις αορίστου χρόνου, αρκεί η υπενθύμιση ότι μια οδηγία παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι του κράτους μέλους αποδέκτη – και, συνεπώς έναντι των εθνικών αρχών – είτε κατόπιν της δημοσίευσής της είτε, ανάλογα με την περίπτωση, από την ημερομηνία της κοινοποίησής της (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Αδενέλερ κλπ σκέψη 119 – σχετ. 7^α - και προαναφερθείσα διάταξη Βασιλάκης κλπ, σκέψη 67).

...

207. Κατά συνέπεια όλες οι αρχές των κρατών μελών έχουν την υποχρέωση να εξασφαλίζουν την πλήρη αποτελεσματικότητα των διατάξεων του κοινοτικού δικαίου ...,ακόμη και όταν οι αρχές αυτές προβαίνουν σε αναθεώρηση του Συντάγματος...»

... .. »

-Και τελικώς το Δικαστήριο Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφαινεται ότι:

«Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφαινεται:

1) Η ρήτρα 5, σημείο 1, της συμφωνίας-πλαίσιο για την εργασία ορισμένου χρόνου, που συνήφθη στις 18 Μαρτίου 1999 και περιλαμβάνεται στο παράρτημα της οδηγίας 1999/70/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 1999, σχετικά με τη συμφωνία-πλαίσιο για την εργασία ορισμένου χρόνου που συνήφθη από τη CES, την UNICE και το CEEP, έχει την έννοια ότι δεν απαγορεύει στα κράτη μέλη να θεσπίζουν ρυθμίσεις όπως το ελληνικό προεδρικό διάταγμα 164/2004, το οποίο επιγράφεται «Ρυθμίσεις για τους εργαζομένους με συμβάσεις ορισμένου χρόνου στον δημόσιο τομέα» και προβλέπει, κατά την ειδική μεταφορά της οδηγίας 1999/70 στο εσωτερικό δίκαιο με σκοπό την εφαρμογή των διατάξεων της στον δημόσιο τομέα, την εφαρμογή των μέτρων πρόληψης της καταχρηστικής χρησιμοποίησης διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου τα οποία απαριθμούνται στο σημείο 1, στοιχεία α' έως γ', της ρήτρας αυτής, όταν στο εσωτερικό δίκαιο υπάρχει ήδη -πράγμα που καλείται να εξακριβώσει το αιτούν δικαστήριο- «ισοδύναμο νομοθετικό μέτρο» κατά την έννοια της εν λόγω ρήτρας, όπως το άρθρο 8, παράγραφος 3, του ελληνικού νόμου 2112/1920, περί υποχρεωτικής καταγγελίας συμβάσεως

εργασίας ιδιωτικών υπαλλήλων, υπό την προϋπόθεση πάντως ότι η σχετική ρύθμιση αφενός δεν θίγει την αποτελεσματικότητα της πρόληψης της καταχρηστικής χρησιμοποίησης διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου την οποία διασφαλίζει το εν λόγω ισοδύναμο νομοθετικό μέτρο και αφετέρου είναι σύμφωνη με το κοινοτικό δίκαιο, και συγκεκριμένα με τη ρήτρα 8, σημείο 3, της εν λόγω συμφωνίας.

2) Η ρήτρα 5, σημείο 1, στοιχείο α', της συμφωνίας-πλασιού για την εργασία ορισμένου χρόνου έχει την έννοια ότι απαγορεύει στις αρχές των κρατών μελών να εφαρμόζουν ρυθμίσεις όπως η επίμαχη στις κύριες δίκες κατά τρόπο που η ανανέωση διαδοχικών συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου στον δημόσιο τομέα να θεωρείται δικαιολογημένη από «αντικειμενικούς λόγους», κατά την έννοια της εν λόγω ρήτρας, για τον λόγο και μόνο ότι οι συμβάσεις αυτές στηρίζονται σε νομοθετικές διατάξεις που επιτρέπουν την ανανέωση τους με σκοπό την κάλυψη ορισμένων προσωρινών αναγκών, ενώ οι ανάγκες αυτές είναι στην πραγματικότητα κάπως και διαρκείς. ..

3) ...

4) ...

Η εφαρμογή πάντως αυτής της συμφωνίας-πλασιού μέσω εθνικής ρύθμισης, όπως είναι το προεδρικά διάταγμα 164/2004, δεν επιτρέπεται να καταλήγει στην υποβάθμιση της προστασίας που ίσχυε προηγουμένως στην εσωτερική έννομη τάξη για τους εργαζομένους ορισμένου χρόνου σε επίπεδο που να υπολείπεται του επιπέδου που καθορίζουν οι διατάξεις της ίδιας αυτής συμφωνίας-πλασιού για την κατ' ελάχιστο όριο προστασία των μισθωτών. Ειδικότερα, για να τηρείται η ρήτρα 5, σημείο 1, της εν λόγω συμφωνίας-πλασιού, πρέπει η εθνική ρύθμιση να προβλέπει, όσον αφορά την καταχρηστική χρησιμοποίηση διαδοχικών συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, αποτελεσματικά και δεσμευτικά μέτρα πρόληψης των περιπτώσεων τέτοιας καταχρηστικής χρησιμοποίησης, καθώς και κυρώσεις που να είναι αρκούντως αποτελεσματικές και αποτρεπτικές, ώστε να εγγυώνται την πλήρη αποτελεσματικότητα αυτών των μέτρων πρόληψης. Στο αιτούν δικαστήριο εναπόκειται συνεπώς να εξακριβώσει τη συνδρομή των προϋποθέσεων αυτών.

5) ...

6) Το αιτούν δικαστήριο οφείλει να ερμηνεύσει, κατά το μέτρο του δυνατού, τις εφαρμοστέες διατάξεις του εσωτερικού δικαίου σύμφωνα με τις ρήτρες 5, σημείο 1, και 8, σημείο 3, της συμφωνίας-πλασιού για την εργασία ορισμένου χρόνου και να εξακριβώσει συναφώς αν στις διαφορές που αποτελούν το αντικείμενο των κύριων δικών πρέπει να εφαρμοστεί, αντί για ορισμένες από τις εν λόγω διατάξεις του εσωτερικού δικαίου, κάποιο «ισοδύναμο νομοθετικό μέτρο» κατά την έννοια της πρώτης από τις αναφερόμενες παραπάνω ρήτρες, όπως είναι το προβλεπόμενο στο άρθρο 8, παράγραφος 3, του νόμου 2112/1920.»

Χ. Ακόμα, σύμφωνα με την κρατούσα-πλέον- εσωτερική νομολογία των Δικαστηρίων της χώρας, έχουν γίνει δεκτά επί του ζητήματος της αναγνώρισης ύπαρξης αορίστου χρόνου συμβάσεων στις περιπτώσεις «συμβασιούχων» υπαλλήλων τα κάτωθι:

Από τις διατάξεις του άρθρου 249 § 3 (πρώην άρθρο 189) της ΣυνθΕΚ προκύπτει ότι οι οδηγίες αποτελούν παράγωγο κοινοτικό δίκαιο και δεσμεύουν κάθε κράτος μέλος της Κοινότητας, στο οποίο απευθύνονται, καθόσον αφορούν το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, αλλά αφήνουν την επιλογή του τύπου και των μέσων στην αρμοδιότητα των εθνικών αρχών. Γι' αυτό απευθύνονται, κατ' ανάγκην, όχι απευθείας προς τους ιδιώτες, θεσπίζοντας δικαιώματα και υποχρεώσεις τους, αλλά μόνον προς τα κράτη μέλη, αφού μόνον αυτά έχουν τη δυνατότητα να λάβουν τα μέτρα με τα οποία θα καταστεί εφικτή η επίτευξη του επιδιωκόμενου αποτελέσματος. Το κράτος - μέλος που είναι αποδέκτης της οδηγίας, έχει την υποχρέωση να πραγματοποιήσει το αποτέλεσμα αυτό εντός της τασσόμενης προθεσμίας, με μέσα όμως τα οποία αυτό θα επιλέξει. Τα εθνικά μέτρα προσαρμογής της οδηγίας πρέπει να είναι αποτελεσματικά. Αποτελεσματικότητα της μεταφοράς στο εθνικό δίκαιο (αρχή της αποτελεσματικότητας) σημαίνει ότι ο εθνικός νομοθέτης δεν μπορεί να αποφύγει τις κοινοτικές ρυθμίσεις με την εκπρόθεσμη ή εσφαλμένη μεταφορά της οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη. Η αρχή της αποτελεσματικότητας εξαρτάται από το αν οι διατάξεις της οδηγίας έχουν ή μη σαφή, ακριβή και απροϊπόθετο χαρακτήρα. Στην πρώτη περίπτωση, αν η οδηγία περιέχει κανόνες σαφείς και ορισμένους, δεκτικούς απευθείας εφαρμογής (δηλαδή χωρίς αιρέσεις και περιθώρια επιλογής), η παράλειψη του εθνικού νομοθέτη να την εκτελέσει εμπρόθεσμα ή να τη μεταφέρει με ορθό τρόπο συνεπάγεται την άμεση ισχύ της στην εσωτερική έννομη τάξη του κράτους μέλους που είναι ο αποδέκτης της. Η ισχύς της, όμως, εκτείνεται μόνον κατά του κράτους μέλους που παρέλειψε καταστήσει «εθνικό δίκαιο» και των αντιστοίχων κρατικών φορέων να εκτείνεται και στις μεταξύ των ιδιωτών σχέσεις, αναπτύσσει κάθετο αλλά όχι και οριζόντιο αποτέλεσμα. Το οριζόντιο αποτέλεσμα ολοκληρώνεται μόνο με την έκδοση πράξης του εθνικού νομοθέτη που μετατρέπει την οδηγία σε κανόνα του εσωτερικού δικαίου (ΟΛΑΠ 23/1998 ΕλλΔνη 39. 793, ΑΠ 1330/2000 ΕλλΔνη 43. 387). Στη δεύτερη περίπτωση, παρά το ότι οι διατάξεις της οδηγίας δεν έχουν επαρκή σαφήνεια, ακρίβεια και απροϊπόθετο χαρακτήρα, η αρχή της αποτελεσματικότητας δεν είναι ανενεργός και επιφέρει τα αποτελέσματα της μέσω της σύμφωνης προς το κοινοτικό δίκαιο ερμηνείας των εθνικών κανόνων δικαίου, κατά την οποία το εθνικό δικαστήριο έχει υποχρέωση να ερμηνεύει και να εφαρμόζει τις διατάξεις του εσωτερικού δικαίου υπό το φως των διατάξεων της κοινοτικής νομοθεσίας και να αφήνει ανεφάρμοστες όσες διατάξεις έρχονται σε αντίθεση με το κοινοτικό δίκαιο, ενεργώντας έτσι σύμφωνα με τις αρχές της υπεροχής του κοινοτικού δικαίου έναντι του εθνικού δικαίου και της πλήρους αποτελεσματικότητας των κοινοτικών κανόνων (ΕφΑΘ 2808/2005, σκέψη V-2, και εκεί παραπομπές σε πάγια νομολογία του ΔΕΚ).

Από τη γραμματική και την τελεολογική ερμηνεία της ρήτρας 2 προκύπτει ότι το πεδίο εφαρμογής της ανωτέρω Οδηγίας περιλαμβάνει όλους τους εργαζόμενους, είτε απασχολούνται στον ιδιωτικό είτε στο δημόσιο τομέα, καθώς και τους απασχολούμενους με συμβάσεις έργου που υποκρύπτουν σύμβαση εξαρτημένης εργασίας. Αν ο κοινοτικός νομοθέτης ήθελε να εξαιρέσει του τελευταίους (τους απασχολούμενους στο δημόσιο τομέα) θα προέβαινε σε ειδική πρόβλεψη εξαίρεσής τους. Η μη εξαίρεση, λοιπόν, των εργαζομένων στο δημόσιο τομέα από την παρεχόμενη προστασία της Οδηγίας σημαίνει ότι αυτοί εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της. Αν υπήρχε τέτοια εξαίρεση, θα ήταν αντίθετη με την αρχή της ισότητας που είναι θεμελιώδης στην κοινοτική έννομη τάξη και επιπλέον αναφέρεται ως προστατευτέα αρχή και στη ρήτρα 4 του παραρτήματος της Οδηγίας (ΕφαΘ 2808/2005 αδημ. σκέψη VI-β-α-Ι, βλ. και ΕφΚρ 446/2002 ΕΕργΔ 2003. 673 που ομοίως εφαρμόζει την παραπάνω Οδηγία και στο δημόσιο τομέα). Την εφαρμογή της εν λόγω Οδηγίας και στους εργαζόμενους στο Δημόσιο τομέα, αποδέχεται εμμέσως πλην σαφώς και η Γενική Εισαγγελέας του ΔΕΚ Juliane Kokott στην από 27-10-2005 πρόταση της επί της υποθέσεως C-212/04, και συγκεκριμένα επί του τετάρτου ερωτήματος που υποβλήθηκε προς το ΔΕΚ με την υπ' αριθμ. 8285/2004 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης (Αρμεν 2005. 905), που αφορά τις ιδιαιτερότητες εφαρμογής της Οδηγίας επί του δημοσίου τομέα [βλ. σκέψεις υπ' αριθμ. 83 επ. της πρότασης της η οποία είναι καταχωρημένη στην ηλεκτρονική διεύθυνση του ΔΕΚ (<http://curia.eu.int>) όπου η προαναφερθείσα υπόθεση εμφανίζεται ακόμα να εκκρεμεί ενώπιον του ΔΕΚ]. Ωστόσο από την ίδια ως άνω ρήτρα καθίσταται σαφές ότι τα κράτη μέλη υποχρεούνται σε λήψη ενός ή περισσότερων από τα εκεί αναφερόμενα μέτρα, όταν στο δίκαιο τους «δεν υπάρχουν ισοδύναμα νομοθετικά μέτρα» για την πρόληψη των καταχρήσεων. Σε διαφορετική περίπτωση, τα ήδη υπάρχοντα νομοθετικά μέτρα για την αντιμετώπιση των καταχρήσεων καθίστανται δίκαιο που ενσωματώνει την Οδηγία και, ως εκ τούτου, αντανακλά την υπερνομοθετική ισχύ του κοινοτικού δικαίου. Στο ελληνικό δίκαιο ως τέτοιο «ισοδύναμο νομοθετικό κρίνεται ιδίως η διάταξη του άρθρου 8 § 3 του ν. 2112/1920 (ΕφαΘ &86/2004 δ.π., Εφθεσ 3007/2004 Αρμεν 2005. 386, ΕφΘρ 315/2004 καταχ. σε ΝΟΜΟΣ, Φ. Δερμιτζάκη, δ.π., σ. 655). Σε κάθε, πάντως, περίπτωση, ακόμα δηλαδή και αν, λόγω της ευρύτητας του άρθρου 8 § 3 του ν. 2112/1920 και της εξ αυτής ανασφάλειας δικαίου, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι η διάταξη αυτή καλύπτει πλήρως τις απαιτήσεις της ρήτρας 5 και δεν μπορεί επομένως να θεωρηθεί ότι συνιστά μέτρο «ενσωμάτωσης» στην ελληνική έννομη τάξη, δεν παύει να αποτελεί τη μόνη ρύθμιση του εθνικού δικαίου που σε κάποιο τουλάχιστον βαθμό ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις της. Αποτελεί έτσι τη μόνη ρύθμιση του ελληνικού δικαίου που μπορεί, ερμηνευόμενη υπό το πρίσμα του κοινοτικού δικαίου, να οδηγήσει σε μια λύση εναρμονισμένη με το στόχο της ρήτρας 5, αν όχι από τη θέση σε ισχύ της Οδηγίας 1999/70 ΕΕ στις 10-7-1999, τουλάχιστον για το διάστημα από την πάροδο της προθεσμίας προσαρμογής της νομοθεσίας μας στις απαιτήσεις της έως και τη θέση σε ισχύ νομοθετικών μέτρων που να

ανταποκρίνονται πλήρως σε αυτές (βλ. σχ. ΕφαΘ 2808/2005 αδημ., σκέψη ΥΙ-Γ-α, ΕφΚρ 446/2002 ό.π., ΜονΠρΧαλκιδ 4/2004 καταχ. σε ΝΟΜΟΣ, ΜονΠρΑΘ 1976/2003 ΕΕργΔ 2003. 1237 που εμμέσως πλην σαφώς αποδέχονται μια τέτοια λειτουργία του άρθρου 8 § 3 του ν. 2112/1920). Είναι δε αυτονόητο ότι τα εθνικά δικαστήρια υποχρεούνται να ερμηνεύουν το σύνολο του εθνικού δικαίου κατά τρόπο σύμφωνο προς την Οδηγία, προκειμένου να επιτευχθεί αποτέλεσμα που να ανταποκρίνεται όσο το δυνατόν περισσότερο στους σκοπούς της Οδηγίας και της συμφωνίας - πλαισίου, ώστε, σε περίπτωση που κατέληγαν στο συμπέρασμα ότι η χρήση των ιδιωτικού δικαίου συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου υπήρξε καταχρηστική, θα έπρεπε να εξετάσουν εάν η εθνική νομοθεσία προβλέπει - ή, εν πάση περιπτώσει, εάν, ερμηνευόμενη υπό το φως της επιτρέπει - κυρώσεις άλλες από τη μετατροπή των συμβάσεων σε αορίστου χρόνου, όπως την επιδίκαση αποζημίωσης προς τους θιγόντες (σκέψη 87). Ωστόσο, κατά το Π.Δ. 81/2003, όπως ίσχυε πριν τις τροποποιήσεις Π.Δ. 180/2004, δεν προβλεπόταν άλλη κύρωση για τις καταχρηστικές συναφθείσες συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου από τη μετατροπή τους σε αορίστου χρόνου. Κατά συνέπεια, η διάταξη του άρθρου 21 ν. 2190/1994, όπως ορθά γίνεται δεκτό κατά την κρατούσα στη νομολογία άποψη δεν μπορεί να εφαρμοστεί εν τέλει σε περίπτωση σύναψης, πριν από την ισχύ του Π.Δ. 164/2004, καταχρηστικής σύμβασης εργασίας ορισμένου χρόνου με φορέα του δημοσίου τομέα, αφού πριν από την ισχύ του τελευταίου Π.Δ. (βλ. άρθρο 5 αυτού) δεν προβλεπόταν από την έως τότε κείμενη εθνική νομοθεσία άλλη κύρωση για μια τέτοια περίπτωση από τη μετατροπή της καταχρηστικής συναφθείσας σύμβασης ορισμένου χρόνου σε σύμβαση αορίστου χρόνου.

Εξάλλου για το ζήτημα της συμβατότητας της ρύθμισης της μεταβατικής διάταξης του άρθρου 11 π.δ. 164/04 έχει γίνει δεκτό, ότι οι ως άνω εργαζόμενοι κατ' εφαρμογή του άρθρου 8 παρ. 3 του ν. 2112/1920, εφαρμοζόμενου υπό, την επίδραση της άνω οδηγίας και τα αναφερόμενα στις σκέψεις, και πριν την εισαγωγή του Π.Δ. 164/2004 είχαν δικαίωμα να ζητήσουν την τροπή των καταχρηστικών συμβάσεων τους σε αορίστου χρόνου και δεν μπορεί ο νομοθέτης με αναδρομικούς κανόνες να υποβαθμίσει την άνω προστασία, διότι το άρθρο 8 παρ 3 της άνω οδηγίας το οποίο είναι σαφές ανεπιφύλακτο και χωρίς αιρέσεις, ορίζει ότι «η εφαρμογή της παρούσας συμφωνίας δεν αποτελεί σε καμία περίπτωση επαρκή αιτιολογία για την υποβάθμιση του γενικού επιπέδου προστασίας των εργαζομένων στον τομέα που καλύπτεται από την παρούσα συμφωνία». Και τούτο διότι η ρύθμιση του άρθρου 8 ν. 2112/20 δεν επιτρέπεται να υποβαθμιστεί με νέους δικαιοκούς κανόνες που περιστέλλουν την εφαρμογή της εξαιρώντας από αυτήν εργαζομένους που υπέκειντο στη ρύθμιση της αλλά μόνο να βελτιωθεί ή να εξειδικευθεί υπέρ των μισθωτών (Μον.Πρ.Θες. 11707/2005 ό.π., Μον.Πρ.Σάμου 261/2005 καταχ. σε ΝΟΜΟΣ, Μον.Πρ.Θες. 28935/2004 καταχ. σε ΝΟΜΟΣ, βλ και Φ. Δερμιτζάκη, «Η ρήτρα 5 της συμφωνίας πλαισίου ...», ΕΕργΔ 2003. 660, Χ. Γκοντων, «Διαδοχικές συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου», ΔΕΝ 2004. 1586). Πλην όμως, προς την κατεύθυνση αυτή, το ίδιο το Π.Δ. άφησε

περιθώριο ερμηνείας σύμφωνα με το πνεύμα και το σκοπό της ως άνω οδηγίας, αφού με το άρθρο 10 § 1 αυτού, ορίζεται ότι με τις διατάξεις του δε θίγονται ρυθμίσεις ευνοϊκότερες για τους εργαζομένους εκφράζοντας σαφώς τη βούληση του νομοθέτη για την ισχύ ευνοϊκότερων διατάξεων για αυτούς (Μον.Πρ.Θεσ. 11707/2005 ό.π., Μον.Πρ.Σάμου 261/2005 ό.π., Μον.Πρ.Θεσ. 28935/2004 ό.π.).

XI. Στην ένδικη περίπτωση, πλέον όλων των ανωτέρω σκέψεων, η απασχόληση μας από τις ως άνω επίδικες συμβάσεις εργασίας και για όσο χρόνο διήρκησαν οι αρχικές πρώτες συμβάσεις εργασίας μας, αλλά και οι διαδοχικές στη συνέχεια ανανεώσεις τους, είχαν ως αποκλειστικό σκοπό την εξυπηρέτηση πάγιων, μόνιμων και διαρκών αναγκών της αντιδίκου, καθώς οι εξυπηρετούμενες ανάγκες της τελευταίας δεν ήταν ούτε έκτακτες, ούτε απρόβλεπτες, αλλά συνήθεις, τρέχουσες, απολύτως τακτικές, προβλέψιμες και υπάρχουσες, μόνιμης, διαρκούς και πάγιας προοπτικής και καθόλου νέες. Άλλωστε, η εργασία όλων των αιτούντων σε τίποτε δεν διέφερε από αυτή που προσέφεραν οι αορίστου χρόνου εργαζόμενοι της αντιδίκου.

Μια τέτοια όμως επίκληση τέτοιας νομοθετικής συμπεριφοράς αποτελεί και συνιστά κατ' επίφαση, εικονική και φαινομενική αιτία, δήθεν σύναψης σύμβασης «ορισμένου χρόνου» και όχι την πραγματική και υπάρχουσα κατάσταση της σύμβασης εργασίας αορίστου χρόνου.

Κι αυτό διότι στην περίπτωση που οι διατάξεις μιας οδηγίας εμφανίζουν ακριβή και ανεπιφύλακτο χαρακτήρα ως εν προκειμένω έχουν άμεσο αποτέλεσμα, για να μη στερείται ο ιδιώτης από την πλήρη και αποτελεσματική των δικαιωμάτων του κοινοτικής προέλευσης, εφόσον αυτά δεν έχουν μεταφερθεί ή έχουν πλημμελώς ή ελλιπώς μεταφερθεί στην εθνική έννομη τάξη, άλλως υφίσταται σύμφωνη προς την οδηγία ερμηνεία του εθνικού δικαίου. Γίνεται δηλαδή δεκτό ότι οι οδηγίες, ακόμα και αν οι διατάξεις τους δεν είναι σαφείς και ανεπιφύλακτες, ακόμα και αν παρέχουν ευρύ περιθώριο άσκησης διακριτικής ευχέρειας στον εσωτερικό νομοθέτη, πράγμα που, όπως έχει κριθεί δεν συμβαίνει με τις διατάξεις της εν λόγω Οδηγίας, (βλ. Εφαθ 6886/04) αναπτύσσουν την άμεση ισχύ τους και με το λεγόμενο «έμμεσο αποτέλεσμα», που σημαίνει ότι η οδηγία χρησιμεύει ως μέσο ερμηνείας του εθνικού δικαίου, το οποίο πρέπει να ερμηνεύεται με βάση το σκοπό και πνεύμα της οδηγίας, δηλαδή κατά τέτοιο τρόπο ώστε να διασφαλίζεται η επίτευξη του χρήσιμου αποτελέσματος της.

Έτσι, το εθνικό δικαστήριο που καλείται να ερμηνεύσει το εθνικό δίκαιο (εν προκειμένω το π.δ. 164/04), εάν επιθυμεί να διασφαλίσει τη νομική προστασία που απορρέει για τους διοικούμενους από τις διατάξεις του κοινοτικού δικαίου και να εγγυηθεί το πλήρες αποτέλεσμα αυτών, οφείλει να πράξει τούτο υπό το φως κειμένου και του σκοπού της κοινοτικής οδηγίας (εν προκειμένω της 1999/70 ΕΚ), συμμορφούμενο έτσι προς το άρθρο 249 ΣυνθΕΚ.

Αναφερόμενα αντικειμενικά μέτρα που προτείνονται από την ρήτρα 5 της Οδηγίας 1999/70 ΕΚ και που, συναρτώμενα με τις ιδιαιτερότητες κάθε κράτους- μέλους, επαφίεται η επιλογή τους στους εθνικούς νομοθέτες, πρέπει να είναι πρόσφορα για την επίτευξη του αποτελέσματος της, που δεν είναι άλλο από την αποφυγή κατάχρησης που προκαλείται σε βάρος των συμβάσεων εργασίας αορίστου χρόνου. Έτσι απαραίτητη είναι η λήψη από το νομοθέτη ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ για την αποφυγή της κατάχρησης (μετατροπής σε αορίστου) και τη μη εξαίρεση καταχρηστικών διαδοχικών συμβάσεων. Οφείλει ο εσωτερικός νομοθέτης να ορίσει ΔΙΚΑΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΑ κριτήρια μετατροπής, διότι τόσο το γράμμα, όσο και η φιλοσοφία της Οδηγίας συνίστανται στην ανάδειξη των συμβάσεων εργασίας αορίστου χρόνου, ως τον κανόνα στον εργασιακό χάρτη. Με τη θέσπιση, δηλαδή, ορθών κριτηρίων μετατροπής επιτυγχάνεται ο διττός σκοπός της Οδηγίας: i) από τη μία, η μη καταχρηστική μετατροπή συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου σε αορίστου και ii) από την άλλη η προστασία των εργαζομένων με συμβάσεις κατ' αληθή νομικό χαρακτηρισμό διάρκειας αορίστου χρόνου.

XII. Προς επίρρωση των ανωτέρω, με τις υπ' αριθμ. 7 και 8/2011 Αποφάσεις της Ολομέλειας του Αρείου Πάγου κρίθηκαν τα εξής:

*«... Εξάλλου η φύση της σύμβασης ή της δικαιοπραξίας, δεν εξαρτάται από το χαρακτηρισμό που δίνουν σ' αυτή οι δικαιοπρακτούντες ή ο νόμος, γιατί ο χαρακτηρισμός αυτός αποτελεί έργο του δικαστηρίου της ουσίας κατά την άσκηση της δικαιοδοτικής λειτουργίας του, όπως οριοθετείται από τις διατάξεις των άρθρων 26 παρ. 3 και 87 παρ. 2 του ισχύοντος Συντάγματος, το οποίο, αξιολογώντας τα πραγματικά περιστατικά που εκτίθενται στο δικόγραφο της αγωγής και εφόσον στη συνέχεια προκύψουν και κατά την αποδεικτική διαδικασία, προσδίδει τον ορθό νομικό χαρακτηρισμό στη σύμβαση, κρίση που στη συνέχεια ελέγχεται αναίρετικά στο πλαίσιο εφαρμογής της διάταξης του άρθρου 559 ή 560 αριθ. 1 του ΚΠολΔ. **Η δυνατότητα του ορθού χαρακτηρισμού από το δικαστήριο της έννομης σχέσης ως ορισμένου ή αορίστου χρόνου σύμβασης εργασίας, δεν αποκλείεται στις εργασιακές σχέσεις του Δημοσίου και του ευρύτερου δημόσιου τομέα (Ολ.ΑΠ 18/2006 και 19/2007, η δεύτερη καθόσον αφορά μόνο το μέχρι την 17.4.2001 χρονικό διάστημα και όχι το μεταγενέστερο που άρχισαν να ισχύουν οι προστεθείσες παράγραφοι 7 και 8 του Συντάγματος), αλλά ούτε και από εσωτερικό κανονισμό της υπηρεσίας του εργοδότη είτε ανήκει στον δημόσιο ή στον ιδιωτικό τομέα, ακόμα και εάν ο κανονισμός αυτός έχει αποκτήσει ισχύ νόμου...***

*...Κατά την παγιωθείσα στη νομολογία και τη θεωρία ερμηνεία της εν λόγω διάταξης, ενώ αυτή αναφέρεται στην προστασία των εργαζομένων από τη μη τήρηση, από τον εργοδότη, των τυπικών όρων που επιβάλλει κατά την απόλυση ο ν. 2112/1920, **αξιοποιήθηκε γενικότερα για τον ορθό νομικό χαρακτηρισμό των συμβάσεων εργασίας ως ορισμένης ή αόριστης χρονικής διάρκειας, με πληρέστερη***

μάλιστα προστασία έναντι εκείνης της μεταγενέστερης ως άνω κοινοτικής Οδηγίας, εφόσον πρόκειται για διαδοχικές συμβάσεις ορισμένου χρόνου που καλύπτουν πραγματικά ανάγκες της υπηρεσίας πάγιες και διαρκείς και όχι πρόσκαιρες ή απρόβλεπτες. Τούτο δε, λαμβανομένου υπόψη ότι ο ορθός νομικός χαρακτηρισμός ορισμένης σχέσης, κατά την έννοια που προαναφέρθηκε και που δεν αφορά μόνο το χαρακτηρισμό της ως εξαρτημένης ή ανεξάρτητης εργασίας ή έργου αλλά και το χαρακτηρισμό της ως ορισμένου ή αορίστου χρόνου, αποτελεί κατ' εξοχήν έργο της δικαιοδοτικής λειτουργίας των δικαστηρίων, ανεξάρτητα από τον εκ του νόμου ή τον έχοντα ισχύ νόμο κανονισμό χαρακτηρισμό της συμβατικής σχέσης ως ορισμένου χρόνου(ΑΕΔ3/2001, ΑΠ ΟΛ 6/2001)...

...Διότι οι επίμαχες διαδοχικές σχέσεις (λόγω μη έγκυρης κατάρτισης συμβάσεως) εργασίας των εναγοσών, είχαν προσλάβει ήδη ενιαία κατά το χρόνο που εκτείνεται η ένδικη έννομη σχέση και το αντικείμενό της, το χαρακτήρα της σύμβασης εργασίας αορίστου χρόνου, κατ' ορθό νομικό χαρακτηρισμό, εφόσον από τη φύση τους κάλυπταν μόνιμες και διαρκείς ανάγκες του εναγομένου, ο δε καθορισμός της ημερήσιας διάρκειάς τους εξακολουθητικά δεν δικαιολογείται από τη φύση τους, αλλά τέθηκε προς καταστρατήγηση των δικαιωμάτων των εναγοσών μισθωτών από τη σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου και κατά κατάχρηση του διευθυντικού δικαιώματος του εναγομένου να ρυθμίζει τη διάρκεια εργασίας τους με βάση τις σχετικές προβλέψεις και ρυθμίσεις του εσωτερικού κανονισμού του αναιρεσίβλητου, και ανεξάρτητα από τις ρυθμίσεις της 1999/70 Οδηγίας και των παραγρ. 7 και 8 του άρθρου 103 του Συντάγματος, οι οποίες δεν έχουν στην προκειμένη περίπτωση εφαρμογή, παρότι η σχέση εργασίας των αναιρεσειουσών, όπως δεν αμφισβητείται από τον αναιρεσίβλητο, συνεχιζόταν ακόμη και ήταν ενεργός κατά την προαναφερθείσα έναρξη ισχύος τους...»

Με τις ανωτέρω αποφάσεις έγιναν δεκτά τα εξής:

- α) Τα άρθρα 26 § 3 και 87 § 2 του Συντάγματος υποχρεώνουν διαχρονικά το δικαστή να προβαίνει σε ορθό νομικό χαρακτηρισμό των εννόμων σχέσεων, χωρίς να δεσμεύεται από τον χαρακτηρισμό που έδωσαν σε αυτές τα μέρη ή ακόμη και ο νομοθέτης.
- β) Το άρθρο 8 § 3 του Ν. 2112/1920, το οποίο παγίως έχει αξιοποιηθεί και εφαρμοσθεί από την νομολογία για την αντιμετώπιση της καταχρηστικής σύναψης συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, αποτελεί μηχανισμό ορθού νομικού χαρακτηρισμού των συμβάσεων από ορισμένου σε αορίστου χρόνου στις περιπτώσεις που οι καλυπτόμενες ανάγκες είναι πάγιες και διαρκείς.
- γ) Ο περιεχόμενος στο άρθρο 8 § 3 του Ν. 2112/1920 κανόνας απορρέει ευθέως από το ίδιο το Σύνταγμα (εν είδη εκτελεστικού του Συντάγματος νομοθετήματος): απορρέει όχι μόνο από τις συνταγματικές διατάξεις που επιβάλλουν τον ορθό νομικό χαρακτηρισμό (άρθρα 26 § 3 και 87 § 2), αλλά και από το άρθρο 25 §§ 1 και 3 του Συντάγματος, που απαγορεύει την κατάχρηση.
- δ) Το άρθρο 8 § 3 του Ν. 2112/1920 δεν εφαρμόζεται μόνο στον ιδιωτικό τομέα αλλά εφαρμόζεται και στο Δημόσιο και τον ευρύτερο δημόσιο τομέα. Δεν αποτελεί εμπόδιο για την εφαρμογή του, ούτε

ο νομοθετικός χαρακτηρισμός των συμβάσεων ως «ορισμένου χρόνου», ούτε το άρθρο 21 του Ν. 2190/1994, που απαγορεύει την μετατροπή συμβάσεων ορισμένου χρόνου σε συμβάσεις αορίστου χρόνου. Η διάταξη αυτή δηλαδή ουδέποτε κατήγγησε το άρθρο 8 § 3 του Ν. 2112/1920 όσον αφορά στον δημόσιο τομέα.

ε) Το άρθρο 8 § 3 του Ν. 2112/1920 παρέχει πληρέστερη προστασία έναντι της παρεχόμενης από την μεταγενέστερη Οδηγία 1999/70/EK και τα Π.Δ. με τα οποία ενσωματώθηκε αυτή στην ελληνική έννομη τάξη. Συγκεκριμένα με την Οδηγία αυτή και τα Π.Δ. καλύπτονται μόνο οι διαδοχικές συμβάσεις ορισμένου χρόνου, ενώ από το άρθρο 8 § 3 Ν. 2112/1920 καταλαμβάνεται και η πρώτη (η μία και μόνη) σύμβαση ορισμένου χρόνου.

Συνεπώς προκύπτει ότι:

α) Το ζήτημα των συμβασιούχων ρυθμίζεται από ένα πλέγμα συνταγματικών διατάξεων, οι οποίες πρέπει να εναρμονίζονται μεταξύ τους, και όχι μόνο από το άρθρο 103 §§ 7 και 8 Σ. Έτσι, το άρθρο 103 § 8 του Συντάγματος που απαγορεύει την μετατροπή συμβάσεων ορισμένου χρόνου σε αορίστου, δεν μπορεί να απαγορεύει τον –επίσης συνταγματικά επιβαλλόμενο– ορθό νομικό χαρακτηρισμό των συμβάσεων αυτών, όταν με αυτές δεν καλύπτονται πρόσκαιρες, απρόβλεπτες και επείγουσες ανάγκες, αλλά πάγιες και διαρκείς, ούτε μπορεί να οδηγεί σε καταχρήσεις τις οποίες απαγορεύει ρητά το άρθρο 25 § 1 και 3 Σ.

β) Περαιτέρω, επιβάλλεται η εναρμόνιση του άρθρου 8 § 3 Ν. 2112/1920, το οποίο αποτελεί εκδήλωση συνταγματικών επιταγών, της Οδηγίας 1999/70/EK και του άρθρου 103 § 8 Σ, που τέθηκε σε ισχύ ενώ έτρεχε ακόμη η προθεσμία μεταφοράς της Οδηγίας στο Ελληνικό δίκαιο. Γι' αυτό πρέπει να ληφθούν υπόψη τα εξής: (α) Με βάση την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατά την διάρκεια της προθεσμίας μεταφοράς της Οδηγίας στο εθνικό δίκαιο απαγορεύεται η θέσπιση διατάξεων, ακόμη και συνταγματικών (όπως του άρθρου 103 παρ. 8), ικανών να θέσουν σε σοβαρό κίνδυνο την υλοποίηση του επιδιωκόμενου από την Οδηγία αποτελέσματος. (β) Όπως ρητά προβλέπει η Οδηγία 1999/70/EK απαγορεύεται η υποβάθμιση του γενικού επιπέδου προστασίας των εργαζομένων ορισμένου χρόνου, με αφορμή τη μεταφορά της Οδηγίας στο εθνικό δίκαιο. Αντίθετα με αποφάσεις του παρελθόντος που, κατά παραγνώριση του άρθρου 118 § 7 Σ, δεν προστάτευαν ούτε το προσωπικό που κατήγγησε συμβάσεις ορισμένου χρόνου πριν από την έκδοση των Π.Δ. για την προσαρμογή του εθνικού μας δικαίου με την Οδηγία, ήδη με τις αποφάσεις 7 και 8/2011 της Ολομέλειας του Αρείου Πάγου διαπιστώνεται ότι με το άρθρο 8 § 3 Ν. 2112/1920 παρέχόταν πληρέστερη προστασία έναντι εκείνης που παρέχουν η μεταγενέστερη Οδηγία 1999/70/EK και τα Π.Δ. που την ενσωμάτωσαν στο ελληνικό δίκαιο. Προδήλως η προστασία αυτή δεν επιτρέπεται να υποβαθμισθεί ούτε με συνταγματική ούτε με νομοθετική διάταξη, δηλαδή οι υπάρχουσες συνταγματικές και νομοθετικές διατάξεις πρέπει να ερμηνεύονται κατά τρόπο που να μην αποκλείουν

την εφαρμογή του άρθρου 8 § 3 Ν. 2112/1920 και μετά την συνταγματική αναθεώρηση του 2001 και μετά την ενσωμάτωση της Οδηγίας στο ελληνικό δίκαιο.

XIII. ΠΡΟΣΦΑΤΕΣ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

Επειδή σύμφωνα με την υπόθεση C-760/2018 ad hoc απόφασης του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις σκέψεις του μεταξύ άλλων αναφέρονται τα ακόλουθα (Ε.Ε.Δ., 80/2021 σ. 433 επ.)

«... 70. Σε περίπτωση που το εθνικό δικαστήριο καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η μετατροπή των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου σε συμβάσεις αορίστου χρόνου, βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 3, του νόμου 2112/1920, δεν είναι δυνατή, επειδή θα οδηγούσε σε *contra legem* ερμηνεία του άρθρου 103, παράγραφοι 7 και 8, του ελληνικού Συντάγματος, θα πρέπει να εξετάσει αν στο ελληνικό δίκαιο υπάρχουν άλλα αποτελεσματικά μέτρα προς τούτο. Ως προς το ζήτημα αυτό, πρέπει να διευκρινιστεί ότι τα μέτρα αυτά πρέπει να είναι αρκούντως αποτελεσματικά και αποτρεπτικά για να διασφαλίζουν την πλήρη αποτελεσματικότητα των κανόνων που θεσπίστηκαν κατ' εφαρμογήν της συμφωνίας-πλαisiού, ήτοι, εν προκειμένω, των άρθρων 5 και 6 του προεδρικού διατάγματος 164/2004, με τα οποία μεταφέρθηκε στην ελληνική έννομη τάξη η ρήτρα 5, σημείο 1, της συμφωνίας-πλαisiού

71 . Όσον αφορά τη σημασία του γεγονότος ότι το άρθρο 103, παράγραφος 8, του ελληνικού Συντάγματος τροποποιήθηκε μετά την έναρξη της ισχύος της οδηγίας 1999/70 και πριν από τη λήξη της προθεσμίας για τη μεταφορά της στο εθνικό δίκαιο, με σκοπό να απαγορευθεί απόλυτα, στον δημόσιο τομέα, η μετατροπή των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου σε συμβάσεις αορίστου χρόνου, αρκεί η υπενθύμιση ότι μια οδηγία παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι του κράτους μέλους αποδέκτη και, συνεπώς, έναντι όλων των εθνικών αρχών είτε κατόπιν της δημοσίευσής της είτε, ανάλογα με την περίπτωση, από την ημερομηνία της κοινοποίησής της (απόφαση της 23ης Απριλίου 2009, Αγγελιδάκη κ.λπ., C-378/07 έως C-380/07, EU:C:2009:250, σκέψη 204 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

... ..

73 Εντούτοις, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία, κατά τη διάρκεια της προθεσμίας μεταφοράς μιας οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη, τα κράτη μέλη στα οποία απευθύνεται η οδηγία οφείλουν να απέχουν από τη θέσπιση διατάξεων ικανών να θέσουν σε σοβαρό κίνδυνο την επίτευξη του αποτελέσματος που επιδιώκει η εν λόγω οδηγία (απόφαση της 13ης Νοεμβρίου 2019, Lietuvos Respublikos Seimo narių grupė, C-2/18, EU:C:2019:962, σκέψη 55 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Δεν έχει σημασία από την άποψη αυτή αν η επίμαχη διάταξη του εθνικού δικαίου, η οποία θεσπίστηκε μετά την έναρξη της ισχύος της σχετικής οδηγίας, έχει ως σκοπό τη μεταφορά της οδηγίας

στο εθνικό δίκαιο (απόφαση της 23ης Απριλίου 2009, Αγγελιδάκη κ.λπ., C-378/07 έως C-380/07, EU:C:2009:250, σκέψη 206 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία

74 Κατά συνέπεια, όλες οι αρχές των κρατών μελών, ακόμη και όταν προβαίνουν σε αναθεώρηση του Συντάγματος, έχουν την υποχρέωση να εξασφαλίζουν την πλήρη αποτελεσματικότητα των διατάξεων του δικαίου της Ένωσης (απόφαση της 23ης Απριλίου 2009, Αγγελιδάκη κ.λπ., C-378/07 έως C-380/07, EU:C:2009:250, σκέψη 207 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

75 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, στο δεύτερο και το τρίτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι η ρήτρα 5, σημείο 1, της συμφωνίας-πλαisiού έχει την έννοια ότι, όταν έχει σημειωθεί καταχρηστική χρησιμοποίηση διαδοχικών συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου κατά την έννοια της διάταξης αυτής, η υποχρέωση του αιτούντος δικαστηρίου να ερμηνεύσει και να εφαρμόσει, κατά το μέτρο του δυνατού, όλες τις κρίσιμες διατάξεις του εσωτερικού δικαίου κατά τρόπο ώστε να επιβληθεί η προσήκουσα κύρωση για την κατάχρηση και να εξαλειφθούν οι συνέπειες της παραβίασης του δικαίου της Ένωσης περιλαμβάνει την εκτίμηση του ζητήματος αν οι διατάξεις προγενέστερης και εισέτι ισχύουσας εθνικής ρύθμισης που επιτρέπει τη μετατροπή διαδοχικών συμβάσεων ορισμένου χρόνου σε σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου μπορούν, ενδεχομένως, να εφαρμοστούν στο πλαίσιο της σύμφωνης αυτής ερμηνείας, μολονότι εθνικές διατάξεις συνταγματικής φύσης απαγορεύουν απολύτως τέτοια μετατροπή όσον αφορά τον δημόσιο τομέα.

... ..

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (έβδομο τμήμα) αποφαινεται:

... ..

2) Η ρήτρα 5, σημείο 1, της συμφωνίας-πλαisiού για την εργασία ορισμένου χρόνου έχει την έννοια ότι, όταν έχει σημειωθεί καταχρηστική χρησιμοποίηση διαδοχικών συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου κατά την έννοια της διάταξης αυτής, η υποχρέωση του αιτούντος δικαστηρίου να ερμηνεύσει και να εφαρμόσει, κατά το μέτρο του δυνατού, όλες τις κρίσιμες διατάξεις του εσωτερικού δικαίου κατά τρόπο ώστε να επιβληθεί η προσήκουσα κύρωση για την κατάχρηση και να εξαλειφθούν οι συνέπειες της παραβίασης του δικαίου της Ένωσης περιλαμβάνει την εκτίμηση του ζητήματος αν οι διατάξεις προγενέστερης και εισέτι ισχύουσας εθνικής ρύθμισης που επιτρέπει τη μετατροπή διαδοχικών συμβάσεων ορισμένου χρόνου σε σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου μπορούν, ενδεχομένως, να εφαρμοστούν στο πλαίσιο της σύμφωνης αυτής ερμηνείας, μολονότι εθνικές διατάξεις συνταγματικής φύσης απαγορεύουν απολύτως τέτοια μετατροπή όσον αφορά τον δημόσιο τομέα».

Ως εκ τούτου στην προκειμένη περίπτωση τίθεται ζήτημα εφαρμογής του αρ. 8 παρ. 3 του ν. 2112/20 ως ισοδυναμίου νομοθετικού μέτρου, κατά την έννοια της ως άνω ad hoc πρόσφατης νομολογίας του Δ.Ε.Ε. (Βλ. Ζερδελής, Δ., Οι συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου στο δημόσιο τομέα υπό το φως της πρόσφατης νομολογίας του Δ.Ε.Ε., Ε.Ε.Δ., 80/2021 σ. 369 επ.).

Σε σχέση με τα παραπάνω ζητήματα, μεταξύ πολλών άλλων, επικαλούμαστε και τις σκέψεις που διαλαμβάνονται στην εντελώς πρόσφατη υπ' αριθμ. 3243/2022 Απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, η οποία έκρινε σε πανομοιότυπη με την επίδικη διαφορά μεταξύ εργαζομένων και του Δήμου Μαραθώνος ότι «.....Δυνάμει είτε περισσότερων διαδοχικών συμβάσεων, οι οποίες καταρτίστηκαν μεταξύ..... και του Δήμου και τιτλοφορήθηκαν ως συμβάσεις ορισμένου χρόνου, για διαδοχικά χρονικά διαστήματα ... Περαιτέρω, από τη φύση των ανατεθειμένων στους αιτούντες καθηκόντων, οι οποίοι καθ' όλο το χρονικό διάστημα της απασχόλησής τους στον καθ' ου, με βάση τις προαναφερόμενες ορισμένου χρόνου εργασιακές συμβάσεις, προσέρχονταν καθημερινά στο αντίδικό τους και εντός πλήρους ωραρίου παρείχαν υπηρεσίες τόσο οδήγησης απορριματοφόρων, μικρών ημιφορτηγών..... σε συνδυασμό με τη συνολική διάρκεια άσκησης των εργασιακών τους καθηκόντων με ορισμένου χρόνου συμβατικούς τύπους, πιθανολογήθηκε ότι δεν υφίσταται οποιοσδήποτε αντικειμενικός λόγος που να δικαιολογεί την ορισμένη διάρκεια των ένδικων διαδοχικών ή και μοναδικών συμβάσεων εργασίας. Αντιθέτως, με την κατάρτιση των τελευταίων πιθανολογήθηκε ότι επιδιώχθηκε στην πραγματικότητα η κάλυψη πάγιων και διαρκών αναγκών του καθ' ου, η εξακολούθηση της λειτουργίας του οποίου προϋποθέτει την εκτέλεση των καθηκόντων αυτών σε μόνιμη βάση.».

Ωστε, όπως προεκτέθηκε, εξυπηρετούμε ανάγκες πάγιες, μόνιμες, διαρκείς, καθώς όπως αναφέρουμε παραπάνω και θα αποδείξουμε, οι από εμάς εξυπηρετούμενες ανάγκες δεν έχουν τον χαρακτήρα των έκτακτων, απρόβλεπτων, πρόσκαιρων και επείγουσών αναγκών, δεδομένου ότι εξυπηρετούμε ίδιες και όμοιες σαφώς προβλέψιμες ανάγκες κατ' είδος, έννοια και περιεχόμενο με τις εξυπηρετούμενες από τους συναδέλφους μας που εργάζονταν στην αντίδικη, ως μόνιμοι και με σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου, είναι δηλαδή αντίστοιχες οι εργασίες μας προς αυτές των μόνιμων και αορίστου χρόνου συναδέλφων μας, ώστε κατά την πιο πάνω ρήτρα 3 της συμφωνίας πλαίσιο των Κοινωνικών Κοινοτικών Εταίρων να ταυτιζόμαστε προς αυτούς και κατά παράβαση της αρχής διάκρισης της συμφωνίας αυτής (ρήτρα 4) και κατά πλήρη κατάχρηση (ρήτρα 5 της συμφωνίας) ένεκα και των διαδοχικών και αλληπάλλληλων συμβάσεών μας, χωρίς συνδρομή των προϋποθέσεων και των μέτρων της ρήτρας 5 αυτής της συμφωνίας πλαισίου, να συνδεόμαστε με την αντίδικη με σύμβαση ορισμένου χρόνου, ενώ έπρεπε να συνδεόμαστε με σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου.

Γ. Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΛΗΨΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ.

Όπως ρητά μας ανακοίνωσαν οι υπεύθυνοι της καθ' ης, μετά τη «λήξη» των συμβάσεών μας στις 31.05.2022, θα πάψουν να αποδέχονται τις προσηκόντως προσφερόμενες υπηρεσίες μας. Ωστόσο, η μη αποδοχή των υπηρεσιών μας με επίκληση λήξης της ορισμένης χρονικής διάρκειας των συμβάσεών μας θα είναι μη νόμιμη, αφού, όπως προκύπτει από τα παραπάνω, οι **συμβάσεις εργασίας που μας συνδέουν με την αντίδικο είναι αορίστου χρόνου**, βάσει δε των υφιστάμενων αυτών συμβάσεων εργασίας, η αντίδικος υπέχει συμβατική και νόμιμη υποχρέωση αποδοχής των υπηρεσιών μας καταβάλλοντας τις νόμιμες αποδοχές μας και μετά την άνω ημερομηνία. Εξάλλου, η προαναγγελθείσα παύση αποδοχής των υπηρεσιών μας την 31-05-2022 θα συνιστά σιωπηρή και άρα άκυρη, λόγω μη τήρησης των νομίμων τύπων, καταγγελία των συμβάσεων εργασίας μας, με αποτέλεσμα να μην επέρχεται λύση των εν λόγω συμβάσεων.

Η δε δικαστική αναγνώριση της ακυρότητας της καταγγελίας της εργασιακής μας σχέσης, καθόσον η αντίδικος αρνείται να το πράξει συμβατικώς, πρέπει να λάβει χώρα δια τελεσιδίκου αποφάσεως, η οποία αναμένεται να καθυστερήσει, ενώ ήδη θα βρισκόμαστε εκτός εργασίας άνεργοι, μη δυνάμενοι να βιοπορισθούμε μετά τη στέρηση του μισθού μας, έχοντας εξαντλήσει τις όποιες αποταμιευτικές μας δυνατότητες.

Ειδικότερα:

Η πρώτη από εμάς Διονυσία Πυριόχου, λαμβάνουσα από την αντίδικη καθαρές μηνιαίες αποδοχές 886,27 ευρώ, είμαι απόφοιτος Α.Ε.Ι. και συγκεκριμένα έχω σπουδάσει στο Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών στο Τμήμα Επιστήμης Φυσικής Αγωγής και Αθλητισμού. Αναφορικά με την προσωπική μου κατάσταση, είμαι 42 ετών, άγαμη και διαμένω στην περιοχή Ζακύνθου σε μια μικρή γκαρσονιέρα, την οποία επί της οδού Κρυονερίου αρ. 106, την οποία μισθώνω. Τα τελευταία χρόνια έχω διαγνωστεί με παθολογική αρτηριακή υπέρταση, με αποτέλεσμα να λαμβάνω για τη σταθεροποίηση της υγείας μου, καθημερινή φαρμακευτική αγωγή, η οποία μηνιαίως αγγίζει τα 250 ευρώ. Τα έξοδα μου και οι πόροι διαβίωσης μου (ήτοι το μηνιαίο μίσθωμα της οικίας μου το οποίο μηνιαίως ανέρχεται στα 250 ευρώ, το ηλεκτρικό ρεύμα που κατά μέσο όρο προσεγγίζει τα 50 ευρώ μηνιαίως κατά μέσο όρο, τηλέφωνο 50 ευρώ μηνιαίως, ιατρική και φαρμακευτική κάλυψη 65 ευρώ μηνιαίως, έξοδα διατροφής και έξοδα μετακίνησης 350 ευρώ μηνιαίως κατά μέσο όρο) καλύπτονται αποκλειστικά και μόνο από την εργασία μου, η δε οικονομική μου κατάσταση είναι ιδιαίτερα βεβαρυσμένη, καθώς βοηθώ οικονομικά και την μητέρα μου η οποία έχει διαγνωστεί με

σακχαρώδη διαβήτη και της χορηγείται καθημερινή ενέσιμη αγωγή ινσουλίνης. Πέραν όλων των ανωτέρω, πριν 8 μήνες απεβίωσε ο πατέρας μου γεγονός το οποίο πέραν της ψυχολογικής επιβάρυνσης που μου προκάλεσε, οδήγησε στο να αναλάβω την πλήρη οικονομική αρωγή και ιατρική φροντίδα της μητέρας μου.

Η δεύτερη από εμάς **Κυριακή Λυμπεροπούλου**, λαμβάνουσα από την αντίδικη καθαρές μηνιαίες αποδοχές 841,63 ευρώ, κατέχω πτυχίο Τ.Ε.Ι, με την ειδικότητα της Επόπτριας Δημόσιας Υγείας-Υγιεινολόγου, είμαι 30 ετών, είμαι άγαμη και διαμένω στην περιοχή Βαρρές Ζακύνθου σε ένα μικρό διαμέρισμα. Τα πάγια έξοδά μου είναι ιδιαίτερα αυξημένα καθόσον το ύψος τους ανέρχεται περίπου στο ποσό των 300 ευρώ μηνιαίως (μίσθωμα κατοικίας, νερό, ηλεκτρικό ρεύμα). Τις δε οικονομικές μου ανάγκες, τις καλύπτω αποκλειστικά και μόνο με την εργασία μου. Σοβαροί οικογενειακοί λόγοι εξαιτίας των οικονομικών δυσκολιών που αντιμετωπίζει η οικογένεια μου ήταν ο λόγος που πάντα βρισκόμουν σε αναζήτηση εργασίας, δέχτηκα τη συγκεκριμένη θέση εργασίας στην ΠΕ Ζακύνθου στις 09.05.2020, καθώς είχε άμεση σχέση με το αντικείμενο των σπουδών μου. Ωστόσο, το γεγονός ότι πληρώνω ενοίκιο με επιβαρύνει οικονομικά και μια ενδεχόμενη λήξη της σύμβασης θα επέφερε την μέγιστη οικονομική δυσχέρεια τόσο της προσωπικής μου ζωής όσο και των γονιών μου, καθώς προσπαθώ να τους βοηθήσω στις οικονομικές δυσκολίες που αντιμετωπίζουν.

Η τρίτη από εμάς **Βερονίκη Χριστοφόρου**, λαμβάνουσα από την αντίδικη καθαρές μηνιαίες αποδοχές 898,44 ευρώ, είμαι 36 ετών έγγαμη και μητέρα δύο ανήλικων παιδιών ηλικίας 7 και 5 ετών που φοιτούν στην πρώτη δημοτικού και στο νηπιαγωγείο αντίστοιχα . Ο γιος μου ύστερα από αξιολόγηση που δέχτηκε από τον ΕΟΠΥΥ διαγνώστηκε με ειδική διαταραχή της άρθρωσης και ως εκ τούτου είναι επιβεβλημένο να παρακολουθεί συνεδρίες λογοθεραπείας για την βελτίωση του λόγου του από τον Νοέμβριο του 2021 μέχρι και σήμερα με κόστος εβδομαδιαίως 50 ευρώ. Οι οικονομικές ανάγκες της οικογένειάς μου είναι ιδιαίτερα αυξημένες και τα ετήσια εισοδήματά εμένα και του συζύγου μου πενιχρά. Το επάγγελμα του συζύγου μου είναι ιδιωτικός υπάλληλος σε επιχείρηση στην Ζάκυνθο όπου τα τελευταία χρόνια λόγω της πανδημίας covid -19 το εισόδημα του έχει μειωθεί πάρα πολύ. Συγκεκριμένα, το ετήσιο εισόδημα του συζύγου μου είναι μόλις 4.267,06 ευρώ ενώ το αντίστοιχο δικό μου ανέρχεται στα 11.654,45 ευρώ για το φορολογικό έτος 2020. Παράλληλα, η κύρια οικογενειακή μας κατοικία είναι μισθωμένη με ύψος ενοικίου 380 ευρώ μηνιαίως τα πάγια έξοδα μας ανέρχονται σε 50 ευρώ ανά δίμηνο για τους λογαριασμούς του νερού και 106 ευρώ κατά μέσο όρο μηνιαίως για λογαριασμούς ρεύματος. Ως εκ τούτου, συνεπεία των αυξημένων αναγκών της οικογένειάς μας, ιδίως λόγω και του προβλήματος του πεντάχρονου υιού μας, ήδη τα εισοδήματά μας οριακά τις επικαλύπτουν. Η αποστέρηση επομένως της εργασίας μου, ιδίως τη συγκεκριμένη χρονική

περίοδο που οι ανάγκες των τέκνων μου είναι ιδιαίτερα αυξημένες θα δυσχέραινε σημαντικά την οικονομική κατάσταση της οικογενείας μου.

Η τέταρτη από εμάς Μαρία Βισβάρδη, λαμβάνουσα από την αντίδικη καθαρές μηνιαίες αποδοχές 736,93 ευρώ, ηλικίας 39 ετών, είμαι απόφοιτη ενιαίου λυκείου, έγγαμη και μητέρα ενός ανήλικου τέκνου 5 ετών το οποίο φοιτά στο νηπιαγωγείο Μουζακίου. Τα έξοδα διαβίωσης του παιδιού μηνιαίως αυξάνονται. Ο σύζυγός μου εργάζεται στο αεροδρόμιο Ζακύνθου ως ανεφοδιαστής αεροσκαφών. Το εισόδημά του είναι χαμηλό (καθώς ετησίως λαμβάνει εισόδημα 1.560 ευρώ) ενώ και η παροχή εργασίας από τον ίδιο, δεν είναι σταθερή δεδομένου ότι το έτος 2020 εργάστηκε 2 μήνες και το 2021 περίπου για 5 μήνες ανάλογα με τις ανάγκες του αεροδρομίου. Η επιχείρηση που τον απασχολεί δεν θεωρείται εποχιακή και ως εκ τούτου δεν δικαιούταν τα επιδόματα του Ο.Α.Ε.Δ και τα επιδόματα COVID-19. Φυσικά, αυτό σημαίνει ότι χωρίς τη δική μου εργασία, οι ανάγκες της οικογένειάς μας, οι οικονομικές υποχρεώσεις μας (120 ευρώ ηλεκτρικό ρεύμα μηνιαίως κατά μέσο όρο, 65 ευρώ Ο.Τ.Ε, 100 ευρώ θέρμανση/ζεστό νερό μηνιαίως κατά μέσο όρο, 250 ευρώ καύσιμα, 500 ευρώ σούπερ μάρκετ, 50 ευρώ νερό το μήνα κατά μέσο όρο, 50 ευρώ ιατρικά έξοδα μηνιαίως, 105 ευρώ μηνιαίως εξωσχολικές δραστηριότητες ανηλικού τέκνου, 70 ευρώ ένδυση ανηλικού τέκνου) είναι αδύνατον να καλυφθούν μόνο από την δική του εργασία. Πέρα βέβαια από τα πάγια αυτά έξοδα θα πρέπει να συνυπολογισθεί ότι έχουμε λάβει καταναλωτικό δάνειο ύψους 6.000 ευρώ, το οποίο αποπληρώνουμε μηνιαίως καταβάλλοντας ως δόση τα 198,50 ευρώ, ενώ παράλληλα καταβάλλουμε 50 ευρώ ως δόση πιστωτικής κάρτας μηνιαίως. Με την αποστέρηση της εργασίας μου επομένως, είναι απολύτως βέβαιο ότι ούτε τα πάγια οικογενειακά έξοδα θα μπορούν να καλυφθούν από την εργασία του συζύγου μου, ούτε τα έξοδα για το ανήλικο τέκνο μας, ενώ παράλληλα θα δημιουργηθούν ληξιπρόθεσμες υποχρεώσεις στα τραπεζικά ιδρύματα από τα οποία έχουμε λάβει πιστώσεις με αποτέλεσμα να κινδυνεύσουμε να θεωρηθούμε αφερέγγυοι.

Ο πέμπτος από εμάς Δημήτριος Ξένος- Κλωναράκας, λαμβάνων από την αντίδικη καθαρές μηνιαίες αποδοχές 696,35 ευρώ, είμαι απόφοιτος ενιαίου λυκείου, είμαι 50 χρονών και άγαμος. Η οικονομική μου κατάσταση είναι ήδη πολύ δύσκολη, τα έξοδα μου αυξημένα. Διαμένω με τους γονείς μου αφού τα οικονομικά μου δεν μου επιτρέπουν να συντηρώ μονός μου σπίτι και προσπαθώ να τους βοηθήσω στα πάγια έξοδα του σπιτιού. Πέρα όμως από τη δυσμενή οικονομική μου κατάσταση, αντιμετωπίζω πολύ σοβαρά προβλήματα υγείας καθώς είχα διαγνωστεί με καρκίνο στο ήπαρ με αποτέλεσμα να χρειαστεί να υποβληθώ σε εγχείρηση ανοικτής κοιλιάς. Την τρέχουσα περίοδο βρίσκομαι σε εξάμηνη ιατρική παρακολούθηση με μαγνητικές τομογραφίες και αντικαρκινικούς δείκτες από τον Καθηγητή Ευάγγελο Φελέκουρα στο Γενικό Λαϊκό Νοσοκομείο. Ως εκ τούτου, είναι

απολύτως απαραίτητα για εμένα να συνεχίζω να εργάζομαι στη θέση του Διοικητικού υπαλλήλου στην Π.Ε Ζακύνθου. Η αποστέρηση της εργασίας μου, ιδίως στην ηλικία μου, αλλά και δεδομένων των σοβαρότατων προβλημάτων υγείας τα οποία αντιμετωπίζω, είναι απολύτως βέβαιο ότι θα με οδηγήσει σε οικονομική καταστροφή καθώς το να εξεύρω εντός εύλογου χρονικού διαστήματος νέα εργασία στην ηλικία των 50 ετών, ιδίως στη Ζάκυνθο είναι σχεδόν αδύνατο.

Ο έκτος από εμάς Δημήτριος Κωστάκης, λαμβάνων από την αντίδικη καθαρές μηνιαίες αποδοχές 736,93 ευρώ, είμαι 48 ετών είμαι απόφοιτος πολυκλαδικού λυκείου, έγγαμος, πατέρας ενός ανηλίκου τέκνου, ηλικίας τεσσάρων ετών, καθώς το δεύτερο τέκνο μου απεβίωσε. Τα έξοδα διαβίωσης του τέκνου μου μηνιαίως αυξάνονται (διατροφή, ένδυση, υπόδηση, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη). Η σύζυγός μου εργάζεται σε εποχιακή ξενοδοχειακή επιχείρηση και οι μηνιαίες απολαβές της αγγίζουν τα 700 ευρώ. Η οικονομική μου κατάσταση επιβαρύνεται έτι περαιτέρω και από το γεγονός ότι έχω λάβει καταναλωτικό δάνειο ποσού ύψους 6000 ευρώ και ως εκ τούτου δυσκολεύομαι να ανταποκριθώ στις υποχρεώσεις μου. Οι δε οικονομικές μου υποχρεώσεις αναλύονται ως εξής (ενοίκιο 400 ευρώ μηνιαίως ,νερό 100 ευρώ ανά δύο μήνες ,250 ευρώ ΔΕΗ ,λοιπά έξοδα σπιτιού περίπου 400 ευρώ, ιατρικά έξοδα ανήλικου 50ευρώ ,ένδυση ανηλίκου τέκνου 70 ευρώ). Καθίσταται φανερό, πως όλα αυτά τα πάγια και τρέχοντα έξοδα είναι δύσβατον να καλυφθούν από το μισθό της συζύγου μου, ο οποίος δεν επαρκεί επ' ουδενί να συντηρήσει μία τριμελή οικογένεια.

Ο έβδομος από εμάς Νικόλαος Γιατράς, λαμβάνων από την αντίδικη καθαρές μηνιαίες αποδοχές 606,95 ευρώ, είμαι 37 χρονών, άγαμος. Από το 2013 είμαι πάσχων της νόσου CROHN, μιας ανιάτης ασθένειας ,η οποία θα με ακολουθεί για το υπόλοιπο της ζωής μου. Η μοναδική θεραπεία που μου εξασφαλίζει το δικαίωμα να ζήσω, είναι μια χημειοθεραπεία, την οποία πρέπει να λαμβάνω κάθε 5 εβδομάδες στο Πανεπιστημιακό Γενικό Νοσοκομείο του Ρίου .Η νοσηλεία μου εκεί διαρκεί 24 ώρες και για την μετακίνηση μου χρειάζομαι ΙΧ αυτοκίνητο με συνοδό τα οποία έξοδα ανέρχονται στα 600 ευρώ (εξετάσεις που γίνονται εκτός νοσοκομείου, μαγνητική εντερογραφία, κολονοσκόπηση , γαστροσκόπηση εισιτήρια ,καύσιμα ,φαγητό και διαμονή) . Διαμένω μαζί με τους γονείς μου σε εργατικές κατοικίες. Η αποστέρηση της εργασίας μου σε αυτή την κρίσιμη καμπή της ζωής μου είναι σίγουρο πως θα με οδηγήσει σε οικονομική καταστροφή καθώς δεν θα δύναμαι να καλύπτω τα πάγια έξοδά μου προκειμένου να λαμβάνω τη θεραπεία που είναι επιβεβλημένη για την βελτίωση της υγείας μου. Παράλληλα, ως ασθενής πολύ σοβαρής και ανιάτου νόσου, θα επωμισθώ και το ψυχικό βάρος της απουσίας οποιασδήποτε απασχόλησης, γεγονός που θα επιβαρύνει περαιτέρω την ήδη βεβαρυμμένη ψυχολογική μου κατάσταση.

Η όγδοη από εμάς Γεωργία Γούλιαρη, λαμβάνουσα από την αντίδικη καθαρές μηνιαίες αποδοχές 606,95 ευρώ, είμαι 42 ετών, απόφοιτη Λυκείου, άγαμη και διαμένω στην περιοχή της Ζακύνθου σε ένα μικρό διαμέρισμα, ενός υπνοδωματίου, επί της οδού Αρχιεπισκόπου Κατραμή αρ. 40, ιδιοκτησίας της μητέρας μου η οποία και χρήζει ιδιαίτερης προσοχής και φροντίδας λόγω σοβαρού προβλήματος υγείας που έχει προκύψει την τελευταία πενταετία. Τα έξοδα και οι πόροι διαβίωσης τόσο εμένα αλλά και της μητέρας μου ανέρχονται περίπου στα 700 ευρώ μηνιαίως. Λόγω του σοβαρού προβλήματος της μητέρας μου, χρειάζεται να λαμβάνει φαρμακευτική αγωγή και να υποβάλλεται συχνά σε εξετάσεις, το κόστος των οποίων ανέρχεται στο ποσό των 500 ευρώ, των μετακινήσεων συμπεριλαμβανομένων. Παράλληλα, για την αγορά του μικρού διαμερίσματος στο οποίο διαμένουμε, η μητέρα μου έλαβε στεγαστικό δάνειο, για την αποπληρωμή του οποίου καταβάλλουμε μηνιαία δόση 450 ευρώ. Εκ των ανωτέρω, καθίσταται φανερό ότι δίχως τη δική μου συνδρομή και βοήθεια τόσο εγώ η ίδια όσο και η μητέρα μου θα υποστούμε ανεπανόρθωτη οικονομική βλάβη, καθώς θα αδυνατούμε να εξασφαλίσουμε ακόμα και τα ελάχιστα όρια διαβίωσης.

Ο ένατος από εμάς Διονύσιος Τρούσσας, λαμβάνων από την αντίδικη καθαρές μηνιαίες αποδοχές 640,35 ευρώ, είμαι απόφοιτος γυμνασίου, 36 χρονών, διαζευγμένος, πατέρας ενός ανήλικου κοριτσιού 5 ετών της οποία την επιμέλεια έχει ανατεθεί στην πρώην σύζυγο μου και της καταβάλλω μηνιαίως 500 ευρώ (διατροφή και ενοίκιο) ενώ παράλληλα συνεισφέρω στις εξωσχολικές δραστηριότητες του ανήλικου τέκνου μου που ανέρχονται στα 60 ευρώ μηνιαίως. Επίσης καλύπτω το κόστος του ηλεκτρικού ρεύματος που ανέρχεται στα 120 έως 150 ευρώ μηνιαίως όπως και το κόστος πετρελαίου θέρμανσης 800 έως 1000 ευρώ ετησίως. Ως καταδεικνύεται, τα έξοδα μου τα οποία αφορούν στην κάλυψη των αναγκών του ανήλικου τέκνου μου είναι ιδιαίτερος αυξημένα, δίχως να συνυπολογιστούν και τα δικά μου τρέχοντα έξοδα, για την κάλυψη των αναγκών μου. Η αποστέρηση της εργασίας μου, θα με οδηγούσε σε αδυναμία ανταπόκρισης στις ανάγκες του τέκνου μου με αποτέλεσμα να αδυνατώ να καταβάλλω τη διατροφή του.

Η δέκατη από εμάς Μαρία Κάνδηλα λαμβάνουσα από την αντίδικη καθαρές μηνιαίες αποδοχές 945,00 ευρώ, είμαι απόφοιτος Α.Ε.Ι. και συγκεκριμένα έχω σπουδάσει στο Αρχαιονομία-Βιβλιοθηκονομία στο Ιόνιο Πανεπιστήμιο. Αναφορικά με την προσωπική μου κατάσταση, είμαι 41 ετών, μητέρα δύο παιδιών, ηλικίας 5 ετών και 19 μηνών. Γενικώς, όλα αυτά τα χρόνια τόσο εγώ όσο και ο σύζυγός μου εργαζόμασταν εποχικά. Με τη γέννηση του πρώτου τέκνου μας και συνεπεία έλλειψης οποιασδήποτε εξωτερικής βοήθειας, ήταν απαραίτητο να σταματήσω την εργασία μου και να αφοσιωθώ στην ανατροφή του. Οι ανάγκες της οικογένειάς μας, δεν καλύπτονταν επ' ουδενί με το

εισόδημα το συζύγου μου, συνεπώς όταν μου παρουσιάστηκε η ευκαιρία να εργαστώ στην Περιφέρεια, μετά τη γέννηση και του δεύτερου τέκνου μου, το θεωρήσαμε ως «ασπίδα σατηρίας» τουλάχιστον για την εξυπηρέτηση των πάγιων αναγκών μας. Η οικονομική κατάσταση της οικογένειάς μου είναι ιδιαίτερος κρίσιμη, καθώς τόσο λόγω της οικονομικής κρίσης που επέφερε, η εποχιακή επιχείρηση του συζύγου μου έχει υποστεί σημαντική ζημία, ενώ παράλληλα υφίστανται εκκρεμότητες σε δάνεια. Το σύνολο δε των παγίων αναγκών μας (ενοίκιο, διατροφή, ένδυση, δραστηριότητες, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη) το καλύπτουμε αποκλειστικά και μόνο από τα πενιχρά εισοδήματά μας. Η απώλεια της εργασίας μου, θα αποτελούσε πραγματικά οικονομική καταστροφή για εμένα και την οικογένειά μου, ενώ η ανεύρεση εργασίας από μέρους μου είναι εξαιρετικά δυσχερής καθώς έχω οριστεί δικαστική συμπαραστάτρια του ανάπηρου αδελφού μου (ποσοστό αναπηρίας 87%), τον οποίο και συνδράμω με κάθε μέσο καθόσον η μητέρα μας έχει αποβιώσει και ο πατέρας μας είναι υπερήλικας και αδυνατεί να τον φροντίσει.

Η ενδέκατη από εμάς Διονυσία Κλάδη-Ψαρρά, λαμβάνουσα από την αντίδικη καθαρές μηνιαίες αποδοχές 696,35 ευρώ, είμαι 25 ετών, απόφοιτη Λυκείου και άγαμη. Διαμένω με την οικογένειά μου και η οικονομική μου κατάσταση είναι ιδιαίτερα δυσχερής. Διαμένω με τους γονείς μου και τον ανήλικο αδελφό μου, ο οποίος είναι μαθητής δευτέρας λυκείου και ως εκ τούτου προετοιμάζεται για τις πανελλήνιες εξετάσεις παρακολουθώντας φροντιστηριακά μαθήματα, τα οποία καλύπτω αποκλειστικά και μόνο εγώ από το εισόδημα που λαμβάνω από την Περιφέρεια. Οι γονείς μας, εργάζονται εποχιακά, συνεπώς είναι επιτακτική ανάγκη προκειμένου να αποφευχθεί η οικονομική μας καταστροφή να συνεχίζω να εργάζομαι στην Περιφέρεια. Σημειώνεται, ότι η ανεύρεση έτερης εργασίας είναι ιδιαίτερα δύσκολη καθώς ο τόπος διαμονής μου είναι ένα απομακρυσμένο χωριό της Ζακύνθου, στο οποίο φυσικά δεν υπάρχει ζήτηση.

Η δωδέκατη από εμάς Ειρήνη Θεοδόση-Φαμόζου, λαμβάνουσα από την αντίδικη καθαρές μηνιαίες αποδοχές 736,93 ευρώ, είμαι 43 ετών και απόφοιτος Γενικού Λυκείου. Αναφορικά με την προσωπική μου κατάσταση, είμαι έγγαμη και μητέρα ενός ανήλικου τέκνου 12 ετών, του οποίου τα πάγια έξοδα είναι ιδιαίτερος αυξημένα (παρακολούθηση μαθημάτων ξένων γλωσσών, αθλητικές δραστηριότητες). Ο σύζυγός μου διαθέτει μία μικρή επιχείρηση (πρακτορείο τύπου), το οποίο τα τελευταία χρόνια έχει πολύ χαμηλά κέρδη και ως εκ τούτου λαμβάνει ιδιαίτερα χαμηλό εισόδημα. Το βασικότερο, όμως, είναι ότι ο σύζυγός μου είναι καρκινοπαθής με συνολικό ποσοστό αναπηρίας 80%. Συγκεκριμένα, από τις 29.04.2017, οπότε και διεγνώσθη με καρκίνο του παχέος εντέρου και μεταστατικές εστίες ύπατος και πνευμόνων είναι ζωτικής σημασίας, η μετάβαση του στην Αθήνα, ανά δεκαπενθήμερο προκειμένου να λαμβάνει τις απαραίτητες χημειοθεραπείες, τις οποίες το νοσοκομείο

Ζακύνθου δεν δύναται να παράσχει. Η οικονομική μας κατάσταση πέραν των ήδη αυξημένων παγίων εξόδων τα οποία επ' ουδενί δεν καλύπτονται από έναν μισθό και μάλιστα του ασθενούς συζύγου μου, επιβαρύνεται περαιτέρω από την ύπαρξη χρεών από στεγαστικά δάνεια ποσών ύψους 27.902,06 και 19.470,94 και επαγγελματικό δάνειο ποσού ύψους 10.502,57 ευρώ καθώς επίσης και από την ύπαρξη χρεών προς το Δημόσιο (σε ασφαλιστικά Ταμεία ΙΚΑ 67.350 ευρώ ,ΟΑΕΕ 5218 ευρώ και Δημόσιο 10.016,83 ευρώ). Από τα παραπάνω καθίσταται προφανές ότι με την αποστέρηση της εργασίας μου πέρα από την οικονομική καταστροφή στην οποία θα οδηγηθεί η οικογένειά μου, καθώς οι υποχρεώσεις και τα χρέη μας θα βαίνουν αυξανόμενα ενώ παράλληλα θα διακινδυνεύσει η ίδια η ζωή του συζύγου μου, ο οποίος ήδη βρίσκεται σε εξαιρετικά κρίσιμη κατάσταση.

Η δέκατη- τρίτη από εμάς Μαρία Δίου λαμβάνουσα από την αντίδικη καθαρές μηνιαίες αποδοχές 886,27 ευρώ, έχω αποφοιτήσει από το Τμήμα Δασολογίας και Διαχείρισης Περιβάλλοντος και Φυσικών Πόρων του Δημοκριτείου Πανεπιστημίου Θράκης. Αναφορικά με την προσωπική μου κατάσταση είμαι 58 ετών, έγγαμη. Στη Ζάκυνθο όπου μετακόμισα λόγω της εργασίας του συζύγου μου ως εκπαιδευτικού, δεν διαμένω σε δική μου οικία με το σύζυγό μου λόγω της εξαιρετικά δύσκολης οικονομικής μου κατάστασης, παρά μας φιλοξενεί στο σπίτι της η πεθερά μου. Η κατάστασή μας, πέρα από τα πάγια έξοδά μας τα οποία μετά βίας καλύπτουμε με δύο πενιχρούς μισθούς, επιβαρύνεται περαιτέρω με τις υποχρεώσεις εκ στεγαστικών δανείων που έχουμε αναλάβει (συγκεκριμένα, πρέπει να αποπληρώνα μηνιαία δόση στεγαστικού δανείου 307,43 ευρώ). Καθίσταται επομένως, φανερό και αυτονόητο ότι η αποστέρηση της εργασίας μου θα πλήξει βαρύτατα την οικογένειά μας, καθώς ο σύζυγός μου δεν θα ανταποκριθεί ούτε στις πάγιες και τρέχουσες ανάγκες μας ούτε βέβαια και στις οικονομικές μας εκκρεμότητες από τις δανειακές συμβάσεις μας.

Ο δέκατος- τέταρτος από εμάς Κάπαρης Σπυρίδων, λαμβάνων από την αντίδικη το ποσό των 650 ευρώ, είμαι 57 ετών, απόφοιτος του Τμήματος Πολιτικής Επιστήμης και Δημόσιας Διοίκησης του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. Είμαι πατέρας ενός τέκνου ηλικίας 23 ετών, τελειόφοιτου φοιτητή του Παντείου Πανεπιστημίου. Η αλήθεια είναι ότι η εργασία μου είναι η μοναδική πηγή εσόδων μου και ως εκ τούτου, ο μόνος τρόπος κάλυψης των βιοτικών μου αναγκών αλλά και των αυξημένων αναγκών του ενήλικου τέκνου μου, για την κάλυψη των σπουδών του στην Αθήνα. Πέρα από τα τρέχοντα καθημερινά μου έξοδα, η εργασία μου στην Περιφερειακή Ενότητα Ζακύνθου αποτελεί την κύρια πηγή κάλυψης των χρεών μου και συγκεκριμένα του επισκευαστικού δανείου για το οποίο συμβλήθηκα με την Τράπεζα Eurobank, η μη προσήκουσα αποπληρωμή του οποίου, επιφέρει ανά πάσα στιγμή τον κίνδυνο επίσπευσης αναγκαστικής εκτέλεσης από μέρους της Τράπεζας και ως εκ τούτου το κίνδυνο κατάσχεσης του μοναδικού εν Ζακύνθω περιουσιακού μου

στοιχείου, οικοπέδου έκτασης δύο (2) στρεμμάτων στο χωριό Βασιλικό Ζακύνθου. Πέραν τούτου, ευκόλως εννοούμενο είναι επίσης ότι λόγω του προχωρημένου της ηλικίας μου η εύρεση απασχόλησης, συνθήκης ουσιαστικής για την αντιμετώπιση των βιωτικών αναγκών -εκτός των προαναφερθεισών εκτάκτων περιστάσεων - και μάλιστα στην Ζάκυνθο, είναι εξαιρετικά δύσκολη. Η αποστέρηση της εργασίας μου επομένως, θα με οδηγήσει σε απόλυτο οικονομικό μαρασμό, αδυναμία εξυπηρέτησης των δανειακών μου υποχρεώσεων και συνακόλουθα απώλεια της περιουσίας μου, η οποία θα εκπλειστηριαστεί για την ικανοποίηση της απαίτησης της Τράπεζας καθώς και αδυναμία πληρωμής των εξόδων του ενήλικου τέκνου μου, που λόγω των αυξημένων υποχρεώσεων των σπουδών του είναι αδύνατον να εργαστεί.

Για τους παραπάνω λόγους, συντρέχει επείγουσα περίπτωση προσωρινής ρύθμισης της εργασιακής μας κατάστασης, καθόσον συντρέχουν οι κάτωθι περιστάσεις:

ΑΜΕΣΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΕΠΕΙΓΩΝ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

1. Παρίσταται άμεση ανάγκη και κατεπείγουσα περίπτωση προς αποτροπή του επικείμενου κινδύνου της απονεκρώσεως της εργασιακής μας σχέσης και της περιέλευσής μας σε πλήρη ένδεια και κίνδυνο ζωής να ληφθούν ασφαλιστικά μέτρα και να ρυθμιστεί προσωρινά η εργασιακή μας κατάσταση, μέχρις εκδόσεως τελεσίδικης αποφάσεως επί της κυρίας αγωγής μου.
2. Με την άκυρη καταγγελία της συμβάσεώς μας εκ μέρους της αντιδίκου, δεν υφίσταται απλά και μόνο επείγουσα περίπτωση και δημιουργείται μόνο κίνδυνος των δικαιωμάτων μας, αλλά συντρέχει κατεπείγουσα περίπτωση και απόπειρα δημιουργίας τελεσεσμένων γεγονότων, που όχι μόνο θέτουν σε κίνδυνο, αλλά - ουσιαστικά και τυπικά - ματαιώνουν την οποιαδήποτε διεκδίκηση των δικαιωμάτων μας και προβολή των αξιώσεών μας, επίσης δε, θέτουν το ενδεχόμενο ματαίωσης του σκοπού της κυρίας δίκης, γεγονός που προσκρούει στη διάταξη του άρθρου 6 παρ.1 της Διεθνούς Συμβάσεως της Ρώμης "περί ανθρωπίνων δικαιωμάτων" που κυρώθηκε με τον ν.2329/53 και 215/74 και υπερισχύει κάθε αντίθετης διάταξης νόμου (άρθρο 28 παρ.1 Συντ.1975), σύμφωνα με την οποία "κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσή του δικαστεί δικαίως", πέρα από το γεγονός ότι θα προσέκρουε και σε θεμελιώδεις αρχές του ισχύοντος Συντάγματος.
3. Με την όλως παράνομη και παράτυπη κατά τα ανωτέρω καταγγελία της εργασιακής μας σχέσης, υφίσταται τεράστιος κίνδυνος, λόγω παντελούς ελλείψεως προσωπικού στις υπηρεσίες της Περιφέρειας, να δημιουργηθεί τεράστιο κοινωνικό ζήτημα, εξαιτίας των προβλημάτων που θα προκληθούν, εξ αυτού του λόγου, υπολειμμάτων των υπηρεσιών, δεδομένης της ύπαρξης κενών οργανικών θέσεων.

ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΡΥΘΜΙΣΗ

(κατ' άρθρο 731 επ. ΚΠολΔ)

Με τη χορήγηση από το Δικαστήριό Σας του ασφαλιστικού μέτρου προσωρινής ρύθμισης κατάστασης, της αποδοχής από την καθ' ής των προσηκόντως προσφερόμενων από εμάς υπηρεσιών, όχι μόνον δεν δημιουργείται κίνδυνος ικανοποίησης του ασφαλιστικού δικαιώματος προσκρούοντας στη διάταξη του άρθρου 692 παρ.4 ΚΠολΔ, αλλά αντίθετα θα αποφευχθεί ο κατεπείγων και άμεσος κίνδυνος ματαίωσης των δικαιωμάτων μας, όπως αυτά διαλαμβάνονται στην παρούσα, αλλά και θα αναλυθούν στην κύρια αγωγή που νομίμως εμπροθέσμως θα καταθέσουμε (βλέπε ΜΠΑΘ 13519-13523/90, ΜΠΑΘ 13705/ 90, 13032-13035/90, ΜΠΠατρών 817/90, ΜΠΚατερίνης 353/84, ΕΕΔ VV/56, ΜΠΛάρισας 701/84, ΕΕΔ 44/339, ΜΠΗρακλείου 286/83, ΝοΒ 31/862, ΜΠΒόλου 97/83, ΔΕΝ 39/351, ΜΠΠειραιά 2941/82, ΝοΒ 31/557, ΜΠΑΘ 3008/81, ΕΕΔ 40/282). Περαιτέρω δε, σύμφωνα με το άρθρο 682 παρ. 1 ΠολΔ *«σε επείγουσες περιπτώσεις ή για να αποτραπεί επικείμενος κίνδυνος, τα δικαστήρια έχουν την εξουσία, στο πλαίσιο της ειδικής διαδικασίας των άρθρων 683 έως 703, να διατάσσουν ασφαλιστικά μέτρα για την εξασφάλιση ή τη διατήρηση του προσβαλλόμενου δικαιώματος ή για τη ρύθμιση της καταστάσεως, καθώς και να τα μεταρρυθμίζουν ή να τα ανακαλούν»*. Η άρχουσα γνώμη δέχεται σωστά ότι οι συνταγματικές εγγυήσεις που έχουν καθιερωθεί για την απονομή της δικαιοσύνης ισχύουν και για τα ασφαλιστικά μέτρα και ειδικότερα ότι η αξίωση παροχής προσωρινής δικαστικής προστασίας υπάγεται στη ρύθμιση του άρθρου 20 παρ. 1 του Συντάγματος (Βλ. Κ. Μπέη, ΠολΔ, τόμος 14, ασφαλιστικά μέτρα, σελ. 16-17, του ίδιου, Τα όρια της προσωρινής δικαστικής προστασίας, σελ. 42, Κ. Παναγόπουλο, Η δικονομική αξίωση παροχής δικαστικής προστασίας κλπ, Δ 13, 156 επ. Σκουρή. Η προσωρινή προστασία στις ακυρωτικές διαφορές, 1979, σελ. 160, Μητσόπουλου, ΠολΔ σελ. 79, Γ. Οικονομόπουλου, Παρατηρήσεις κάτω από την ΕφΑθ 31212/1977 Δ.9, 94, Δημ. Μακρή, Η συνταγματικότητα των ασφαλιστικών μέτρων κλπ., Δ 10, 713). Και τούτο, γιατί υπάρχουν περιπτώσεις που η οριστική δικαστική προστασία παρέχεται με τόσο πολύ μεγάλη καθυστέρηση, ώστε, όταν κάποτε περατούται η δίκη, να είναι πλέον αργά. Αν λοιπόν η οριστική δικαστική προστασία πρόκειται να καθυστερήσει τόσο πολύ, ώστε, όταν κάποτε δοθεί, να είναι πια αργά, τότε ο ενδιαφερόμενος έχει αξίωση να του παρασχεθεί δικαστική προστασία, τουλάχιστον με τα ασφαλιστικά μέτρα, παρόλο που η προστασία αυτή δεν θα συνοδεύεται από τις εγγυήσεις ορθής κρίσης που ισχύουν στη διαγνωστική δίκη (βλ.Κ.Μπέη, τα όρια κλπ. σελ. 42-43).

Σημειώνουμε ότι η λήψη ασφαλιστικών μέτρων ουδόλως αντίκειται στη διάταξη του άρθρου 692 παρ. 4 του ΚΠολΔ, διότι με την τυχόν παραδοχή αυτής, δεν επέρχεται πλήρης ικανοποίηση του δικαιώματός μας, καθόσον το αιτούμενο ασφαλιστικό μέτρο διατάσσεται για την προσωρινή ρύθμιση της καταστάσεως που ανέκυψε από την επικαλούμενη παράνομη συμπεριφορά της καθ' ής η αίτηση

– εργοδότης, η οποία επιφέρει επαχθείς συνέπειες για εμάς τους εργαζόμενους και δεν δημιουργεί αμετάκλητη κατάσταση (πρβλ. ΑΠ 1497/2000 ΕλλΔνη 42. 681, ad hoc ΜΠρΘεσ. 12551/1996 ΕλλΔνη 38. 175, ΜΠρΑθ 3378/1995 ΕΕργΔ 54. 872, Π. Τζίφρας Ασφ. Μέτρα 1985. 367, Κ. Μπέης Δ. 12. 140, Λ. Ντάσιου Ο.π. τομ. Α ΙΙ σελ. 952).

Επειδή η ως άνω απόκρουση των υπηρεσιών μας είναι παράνομη γιατί, μεταξύ άλλων, γίνεται σε μια περίοδο που η ανεργία μαστίζει τη χώρα, παρά το γεγονός ότι η αντίδικος γνωρίζει ότι η μισθοδοσία μας αποτελεί μοναδικό μέσο βιοπορισμού μας, που αν το χάσουμε, κινδυνεύουμε να περιέλθουμε σε πλήρη ένδεια, αδυνατώντας να συντηρήσουμε τους εαυτούς μας και τις οικογένειές μας (βλ. παραπάνω). Συνεπώς η αντίδικος αρνείται τις υπηρεσίες μας, υπό περιστάσεις που υπερβαίνουν προφανώς τα όρια που θέτει το άρθρο 281 ΑΚ, και παράλληλα συνιστούν παράνομη προσβολή της προσωπικότητάς μας κατ' άρθρο 57 ΑΚ, με αποτέλεσμα να μας ζημιώνουν υλικά και ηθικά, κατά τρόπο αντίθετο προς τα χρηστά ήθη (άρθρο 919ΑΚ), και να προσβάλλει υπαίτια το δικαίωμά μας στην ανάπτυξη της προσωπικότητάς μου και στη συμμετοχή μου στην οικονομική ζωή (άρθρο 5 παρ. 1 Συντ.). Συνακόλουθα η ως άνω παράνομη συμπεριφορά της καθ' ής, όχι μόνο γεννά αξίωσή μας για άρση της προσβολής και παράλειψή της στο μέλλον, αλλά και επιφέρει ως συνέπεια την υπερημερία αυτού ως εργοδότη μας ως προς την καταβολή του συμφωνημένου μισθού, θεμελιώνοντας αντίστοιχα δικαίωμά μας για προσωρινή επιδίκασή του, κατά τους όρους του άρθρου 728 ΚΠολΔ.

Επειδή, η πρόσληψή μας με αλληπάληλες συμβάσεις ορισμένου χρόνου και συμβάσεις ορισμένου χρόνου οι οποίες διαδοχικά ανανεώνονταν, για την κάλυψη εν τοις πράγμασι τακτικών, διαρκών και πάγιων αναγκών είναι καταχρηστική και αντιβαίνει στο σκοπό και στο πνεύμα της συμφωνίας – πλαισίου (οδηγίας 1999/70/ΕΚ) και έχει ως αποτέλεσμα να καταστρατηγούνται τα δικαιώματά μας ως εργαζομένων. Εξάλλου, ο χρονικός περιορισμός των διαδοχικών αυτών παρατάσεων – ανανεώσεων των συμβάσεων εργασίας μας δεν δικαιολογείται ούτε από τη φύση των υπηρεσιών που παρέχουμε, ούτε από τη φύση των καλυπτόμενων από την εργασία μας αναγκών της καθ' ής, οι δε ως άνω παρατάσεις των συμβάσεων ορισμένου χρόνου μόνο ως κατ' επίφαση μόνο γίνονται προς την κάλυψη εκτάκτων αναγκών, αφού άπαντες εμείς και μηδενός εξαιρουμένου καλύπτουμε, διαρκείς, πάγιες, τακτικές και λειτουργικές ανάγκες με την εργασία μας, οι οποίες εξυπηρετούνται από το αντικείμενο της εργασίας μας αλλά και τα ωράρια με τα οποία εργαζόμαστε. Επομένως οι συμβάσεις αυτές πρέπει να θεωρηθούν άκυρες ως προς το χρονικό περιορισμό αφού συνιστούν επί της ουσίας μια ενιαία σύμβαση αορίστου χρόνου. Τέλος δε, χωρίς την εργασία που με τόσο κόπο εμείς καθημερινά προσφέρουμε είναι βέβαιο ότι η Περιφέρεια Ενότητα Ζακύνθου θα καταρρεύσει, αφού τα περισσότερα τμήματα όπως προαναφέραμε βασίζονται σε έναν υπάλληλο με σύμβαση ορισμένου

χρόνου και όταν αυτός δεν υπάρχει ή κλείνουν ή επιφορτίζεται κάποιος μόνιμος υπάλληλος με το καθήκον να εκτελεί εργασίες σε παραπάνω του ενός τμήματα , με αποτέλεσμα να υπολείπεται.

Επειδή η προσφυγή μας στη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων επιτελεί την πραγμάτωση του σκοπού αυτού και την προστασία του θιγόμενου των δικαιωμάτων του , αφού η απομάκρυνσή μας από την εργασία μας θα έχει ως αποτέλεσμα την βλαπτική μεταβολή των όρων εργασίας μας , την αποξένωσή μας από το αντικείμενο της εργασίας μας , την οικονομική μας εξαθλίωση αλλά και την ηθική και ψυχολογική μας κατάπτωση. Συνεπώς, η λήψη ασφαλιστικών μέτρων, αλλά και η χορήγηση προσωρινής διαταγής, αποτελεί αδήριτη ανάγκη για την αποφυγή παρόντος και άμεσου κινδύνου κατά ημών , που θα επιφέρει επαχθείς συνέπειες σε άπαντες ημάς τόσο οικονομικές όσο και ψυχολογικές.

Επειδή παρίσταται άμεση ανάγκη και κατεπείγουσα περίπτωση προς αποτροπή του επικείμενου κινδύνου της απονεκρώσεως των συναφθεισών εργασιακών μας σχέσεων και της περιέλευσής μας σε πλήρη ένδεια και κίνδυνο ζωής να ληφθούν ασφαλιστικά μέτρα και να ρυθμιστεί προσωρινά η εργασιακή μας κατάσταση, μέχρι εκδόσεως τελεσίδικης αποφάσεως επί της κυρίας αγωγής μου.

Επειδή τόσο η απόφαση λήψης ασφαλιστικών μέτρων αλλά και προσωρινής διαταγής υπέρ ημών δεν θα αποστερήσει τα δικαιώματα της καθ' ης ούτε και θα έχει βλαπτικές συνέπειες για εκείνη , αφού σύμφωνα με το άρθ. 695 ΚπολΔ, θα έχει προσωρινή ισχύ και δεν επηρεάζει την κύρια υπόθεση, δημιουργώντας μια αμετάκλητη κατάσταση.

Επειδή με την προσωρινή ρύθμιση της κατάστασης θα διατηρήσουμε ενεργή την επαφή μας με το αντικείμενο της εργασίας μας, την υπηρεσιακή μας κατάσταση, την οικονομική αλλά και την ψυχολογική μας σταθερότητα, χωρίς να δημιουργούμε αμετάκλητη κατάσταση και δίχως να βαρύνεται υπέρμετρα με αυτήν η καθ' ης , αφού επί της ουσίας παράγουμε έργο βοηθώντας στην ομαλή λειτουργία των υπηρεσιών της Περιφέρειας και την εξυπηρέτηση των Πολιτών.

Επειδή δύναται εκ του Νόμου να διαταχθεί από το Δικαστήριο ως ασφαλιστικό μέτρο η προσωρινή αποδοχή των προσηκόντων προσφερομένων υπηρεσιών του εργαζόμενου από τον εργοδότη.

Επειδή το ασφαλιστικό μέτρο το οποίο αιτούμεθα θα έχει ευεργετικές συνέπειες και για εμάς αλλά και για την καθ' ης , στην οποία οι υπηρεσίες που προσφέρουμε είναι παραπάνω από αναγκαίες , αφού είναι υποστελεχωμένη .

Επειδή όταν η συνομολόγηση συμβάσεων εργασίας για ορισμένο χρόνο δεν δικαιολογείται από τη φύση της συμβάσεως, ή τις ανάγκες του εργοδότη, ή όταν η εκτελούμενη εργασία ικανοποιεί πάγιες και τακτικές ανάγκες , τότε αυτές θεωρούνται ως μια ενιαία σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου και η απόλυση του μισθωτού είναι άκυρη χωρίς καταγγελία και καταβολή νόμιμης αποζημίωσης.

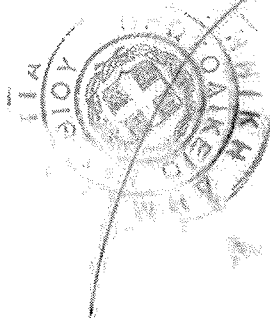
Επειδή η έννοια «διαδοχικές συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου» καλύπτει και την αυτοδίκαιη παράταση των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου .

5. Να εκδοθεί προσωρινή διαταγή με την οποία να υποχρεωθεί η καθ' ης να αποδέχεται την προσηκόντως προσφερόμενη από άπαντες και καθένα ξεχωριστά εξ ημών, απασχολώντας μας με τους ίδιους όρους εργασίας και καταβάλλοντάς μας τις μηνιαίες μας αποδοχές μέχρι και την έκδοση αποφάσεως του Δικαστηρίου Σας επί της παρούσης αιτήσεώς μας.
6. Να καταδικασθεί η αντίδικος στη δικαστική μας δαπάνη και στην αμοιβή του πληρεξουσίου μας δικηγόρου.

Λασίθι, 16 Φεβρουαρίου 2023

Ο Πληρεξούσιος Δικηγόρος

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ (ΑΜ/ΔΣΑ: 29335)
ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 66 • Τ.Κ. 106 80 ΑΘΗΝΑ
Τ: 210 3612273 • Κ: 6944 312632 *
ΑΦΜ: 066946178 • Δ' ΔΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
E: dimitrispet@gmail.com

ΚΕΙΜΕΝΟ ΠΡΟΣΩΡΙΝΗΣ ΔΙΑΤΑΓΗΣ:

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ το καθ' ου ΝΠΔΔ, προσωρινά και μέχρι τη συζήτηση της ένδικης αίτησης, να απασχολεί τους αιτούντες, σε θέσεις ανάλογες προς εκείνες στις οποίες είχαν προσφέρει την εργασία τους στο παρελθόν, καταβάλλοντάς τους ταυτόχρονα τις νόμιμες αποδοχές τους..

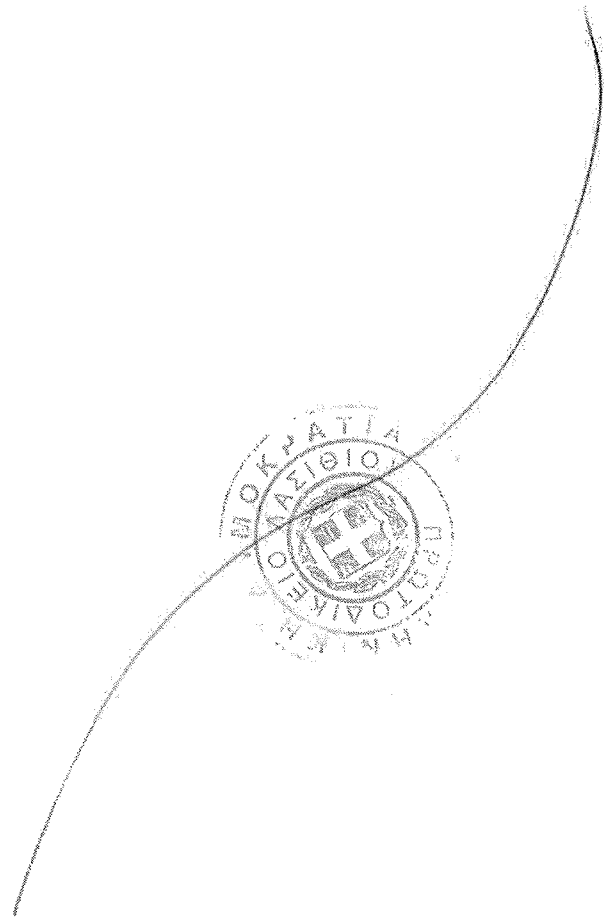
ΠΡΑΞΗ ΟΡΙΣΜΟΥ ΣΥΖΗΤΗΣΗΣ
ΤΜΗΜΑ ΜΟΝΟΜΕΛΟΥΣ

Ημερομηνία συζήτησης: 4-10-2023
Ημέρα : Τετάρτη - Ωρα: 9:00 π. μ.
Κοινοποίηση προ δέκα (10) ημερών

Νεάπολη, 16-2-23

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

ΕΚΘΕΣΗ ΚΑΤΑΘΕΣΗΣ ΔΙΚΟΓΡΑΦΟΥ Ασφαλιστικών Μέτρων
ΑΡΙΘ. 68 /2023
 (με αίτημα έκδοσης προσωρινής διαταγής)

Στη Νεάπολη και στο Κατάστημα του Πρωτοδικείου, σήμερα Πέμπτη, 16 Φεβρουαρίου 2023 και ώρα 13:00 πμ εμφανίστηκε στη Γραμματέα του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λασιθίου ο δικηγόρος Λασιθίου Αθάνατος Γεωργίου και κατέθεσε το παραπάνω δικόγραφο αίτησης.

Για την παραπάνω πράξη συντάχθηκε η έκθεση αυτή η οποία υπογράφεται νόμιμα.

Ο Καταθέσας

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Δημήτριος Πετρόπουλος

Καλλιόπη Κύπητη

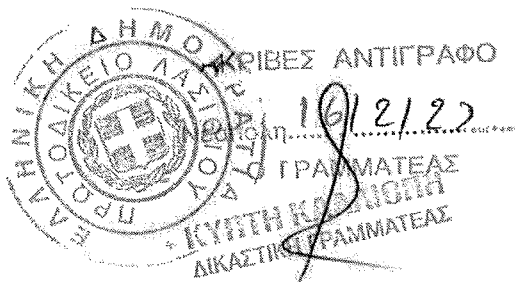
• **ΟΡΙΖΕΙ** ημερομηνία συζήτησης του αιτήματος έκδοσης προσωρινής διαταγής την *16/2/2023*, ώρα 13:00 *χωρίς αμείω*

• Γνωστοποίηση κλήσης καθ'..... προ ημερών (άρ.686§2 ΚΠολΔ) ή

• Γνωστοποίηση κλήσης καθ'... με τηλεφωνική πρόσκληση της γραμματείας του δικαστηρίου προ ωρών (άρ.686§4 ΚΠολΔ).
 Νεάπολη, 16/2/2023
 Ο Δικαστής

ΕΚΔΙΔΕΙ ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΔΙΑΤΑΓΗ

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ΑΙΤΗΜΑ ΕΚΔΟΣΗΣ ΠΡΟΣΩΡΙΝΗΣ ΔΙΑΤΑΓΗΣ

Αγαπώμενος Τυπαστικός επισημαζόμενος εντάξει όπως επιζητώ
 νόμιμα την παρούσα προς το ΝΠΔΔ με την ενσωμάτωση
 "Περιφέρειες Ιονίων Νήσων" της Περιφερειακής Ενότητας
 Ζακύνθου της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, η οποία
 εφάρμοξε στη Ζάκυνθο, στις Δ.οικιστικές & με επιτυχία
 νέτα νόμιμα, προκειμένου να γίνει γνώση των ενδιαφερομένων
 συνεπειών, παρομοιωμένη όπως να δεσφω αφεξέσθεν
 σε θέματα τη χορηγούμενα προσαγωγή Τιασαγγί

Ηράκλειο, 16-2-2023
 Ο υπεύθυνος Τυπαστικός

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ
 ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ (ΑΜ/ΔΣΑ: 29335)
 ΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 66 • Τ.Κ. 106 80 ΑΘΗΝΑ
 Τ: 210 3612273 • Κ: 6944 312632
 ΑΦΜ: 066946178 • Δ' ΔΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
 E: dimitrispet@gmail.com